

Velká naděje

ELLEN
GOULD
WHITEOVÁ

Podle anglického originálu The Great Hope vydaného v roce 2012
nakladatelstvími Review and Herald Publishing Association a Pacific
Press Publishing Association (ISBN 978-082-802-6765).

© Advent-Orion, Praha 2012

ISBN 978-80-7172-860-3

Velká naděje

Velká naděje

ELLEN
GOULD
WHITEOVÁ

OBSAH

PŘEDMLUVA 9

KAPITOLA 1 **PROČ EXISTUJE UTRPENÍ?** 11

KAPITOLA 2 **NADĚJE NA VÍTĚZSTVÍ NAD ZLEM** 20

KAPITOLA 3 **NEBEZPEČNÉ SVODY** 28

KAPITOLA 4 **VĚČNÝ ŽIVOT** 37

KAPITOLA 5 **FALEŠNÁ NADĚJE** 48

KAPITOLA 6 **PRAVÝ POKOJ** 55

KAPITOLA 7 **NAŠE JEDINÁ JISTOTA** 68

KAPITOLA 8 **NA STRANĚ PRAVDY** 76

KAPITOLA 9 **PRAVÁ NADĚJE** 83

KAPITOLA 10 **VELKÉ VYSSVOBOZENÍ** 93

KAPITOLA 11 **VÍTĚZSTVÍ LÁSKY** 104

PŘEDMLUVA

Jak neztratit naději uprostřed přírodních katastrof obrovských rozměrů, válek, terorismu, politických revolucí a neustálých obav z šíření zbraní hromadného ničení? Kde brát sílu k životu, když na nás denně doléhají obavy, stres, nemoci a další tíživé osobní nebo rodinné situace?

Náš každodenní život nás nutí vypořádat se s přítomností a neznámá budoucnost nás mnohdy děsí. Bez poznání minulosti však nedokážeme porozumět ani budoucnosti. Jeden známý citát praví: „Kdo nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat.“ Touha po poznání je nám lidem vlastní. Pokud chcete poznat historii trochu jinak, než jste ji slýchali v hodinách dějepisu nebo než ji prezentují současná média, otevřeli jste správné stránky. Najdete na nich nejen zmínky o historických událostech, ale i jejich duchovní pozadí. Nový pohled na dějiny světa jako na bojiště dobra a zla vám pak nejen pomůže porozumět přítomnosti, ale může vám dát i naději do budoucnosti.

Brožura, kterou držíte v rukou, je výběrem textů z knihy Velké drama věků, klasického, léty prověřeného výkladu historie z pohledu Bible. Spisovatelka Ellen Whiteová

(1827–1915) je dodnes jedním z nejpřekládanějších amerických autorů. Její knihy byly přeloženy do více než 160 jazyků a rozhodně mají co říci i nám, lidem ve 21. století. Ve svých knihách popisuje nejen strohou minulost, ale odhaluje i to, jak konflikt dobra a zla neustále ovlivňoval události během celé historie lidstva. Mimořádným způsobem pak objasňuje biblická proroctví vztahující se k budoucím událostem v závěru dějin tohoto světa.

Nyní vám byl darován jeden výtisk knihy Velká naděje.

Proč?

Protože ti, kteří Vám jej věnovali, se setkali se zprávou o Bohu a Bůh jejich život změnil k lepšímu. Dal smysl tomu, co prožívají, a ukázal jim, v čem spočívá jejich naděje do budoucnosti. O to vše se chtějí rozdělit i s Vámi.

Plné znění knihy Velké drama věků a další informace najdete na stránkách www.velkanadeje.cz.

KAPITOLA 1

PROČ EXISTUJE UTRPENÍ?

Denně kolem sebe vidíme hrozné následky působení zla. Mnozí z těch, kteří se setkávají s bolestí a zkázou, si kladou otázku, jak se něco takového může dít, jestliže vládne nekonečně moudrý, laskavý a mocný Bůh. Ti, kdo mají sklon o věcech pochybovat, tím omlouvají svůj odmítavý postoj k Bibli. Tradice a nesprávné výklady zamlžily učení Bible o tom, jaký Bůh je, jaké jsou principy Jeho vlády a jak řeší problém zla a hříchu.

Je nemožné objasnit původ zla tím, že budeme uvádět důvody jeho existence. Bible nám však dává dostatek informací jak o jeho vzniku, tak i o konečném řešení otázky zla. Z jejích stránek se dozvídáme, že Bůh řeší tento problém spravedlivě a laskavě. Bůh nenese odpovědnost za vznik zla. Neodepřel nikomu svou milost ani se nedopustil nějaké chyby v řízení vesmíru, která by zadala důvod ke vzpouře. Zlo je vetřelec, jehož existenci nelze zdůvodnit. A omlouvat zlo znamená je hájit. Kdybychom zlé jednání mohli omluvit, přestalo by zlo být zlem. Zlo je projevem vzepření se velkému zákonu lásky, který je základem Boží vlády.

Než se objevilo zlo, vesmír byl naplněn mírem a radostí. Stvořené bytosti se nezištně milovaly a všemu vládla láska

k Bohu. Kristus, Slovo, jednorozený Boží Syn, byl jedno s věčným Otcem – jedno v podstatě, jedno v povaze, jedno v úmyslu; v celém vesmíru byl jedinou bytostí, která mohla znát všechny Boží plány a úmysly. „V něm bylo stvořeno všechno na nebi... – jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti“ (Ko 1,16).

Protože zákon lásky je základem Boží vlády, záviselo štěstí všech stvořených bytostí na jejich dokonalém souladu se vznešenými zásadami spravedlnosti. Bůh nemá zájem o vynucenou věrnost a oddanost. Všem dává svobodnou vůli, aby Jej mohli ctít zcela dobrovolně.

Jedna stvořená bytost se však rozhodla, že tuto svobodu zneužije. Hřích vznikl u anděla, kterého Bůh nejvíce poctil hned po svém Synu. Před svým pádem do hříchu byl Lucifer prvním z cherubínů, svatý a neposkvrněný. „Toto praví Panovník Hospodin: Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, zahradě Boží, ozdoben všemi drahokamy... Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, pobýval jsi na svaté hoře Boží, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů, na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost. ... Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro svou skvělost jsi zkažil svoji moudrost“ (Ez 28,12–17). „Své srdce vydáváš za srdce božské“ (verš 6). „V srdci sis říkal: ... vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání... Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit“ (Iz 14,13.14).

Tento kníže andělů bažil po poctě, kterou dal věčný Otec svému Synu, zatoužil po moci, která příslušela výhradně Kristu. Do nebeského souladu rušivě zazněl falešný tón. V myslích bytostí, pro něž oslava Boha byla tím prvním a nejdůležitějším, vyvolávaly snahy po sebevyvýšení neblahé předtu-

chy. Nebeská rada se zprvu snažila Lucifera přesvědčit. Boží Syn mu představil velikost, dobrotu a spravedlnost Stvořitele, svatost a neměnnost Jeho zákona. Lucifer by zneuctil svého Stvořitele a zničil sám sebe, kdyby se tímto řádem neřídil. Avšak varování vyvolalo jen odpor. Lucifer se nechal strhnout žárlivostí na Krista.

Pýcha živila jeho touhu po nadvládě. Za pocty, které mu nebešťané prokazovali, nebyl vděčný svému Stvořiteli. Jeho snahou bylo vyrovnat se Bohu. Jenže všichni uznávali za knížete nebes Božího Syna, vždyť byl jedno s Otcem v síle i moci. Kristus se podílel na všech Božích plánech, kdežto Lucifer nebyl do Božích záměrů tak hluboce zasvěcen. „Proč by měl mít Kristus převahu?“ ptal se tento mocný anděl. „Proč má vznešenější postavení než já?“

NESPOKOJENOST MEZI ANDĚLY

Lucifer opustil své místo v bezprostřední blízkosti Boha a začal mezi anděly zasévat neklid. Působil tajně a skrytě, po určitou dobu skrýval svůj skutečný úmysl předstíranou úctou k Bohu; přitom ale šířil nespokojenost. O zákonech, kterými se nebeské bytosti řídily, tvrdil, že jsou to zbytečná omezení; andělé by se prý měli řídit svou vlastní vůlí, protože jsou přirozeně svatí. Popisoval situace tak, jako by s ním Bůh jednal nespravedlivě, když prokazoval nejvyšší čest Kristu. Tvrdil, že neusiluje o moc a čest kvůli tomu, aby vyvýšil sám sebe, ale proto, že chce získat svobodu pro všechny obyvatele nebes, aby se tím dostali na vyšší úroveň bytí.

Bůh ve svém velkém milosrdenství dlouho snášel Luciferovo jednání. Nesesadil ho z jeho vysokého postavení, ani když začal svá lživá tvrzení šířit mezi anděly. Znovu a znovu mu nabízel odpuštění za podmínky, že uzná svou chybu a podřídí

se. Bůh vynaložil úsilí, jaké může projevit jen nekonečná láska a nekonečná moudrost, aby ho přesvědčil, že nejedná správně. Do té doby v nebi nikdo nevěděl, co je nespokojenost. Lucifer si sám zpočátku také neuvědomoval skutečnou podstatu svých pocitů. Když se však ukázalo, že jeho nespokojenost není odůvodněná, Lucifer pochopil, že není v právu a že by to měl uznat před všemi nebeskými bytostmi. Kdyby to udělal, zachránil by sebe i mnoho andělů. Bůh by mu jistě znovu vrátil jeho postavení, kdyby byl ochotný navrátit se k němu a spokojit se s úkolem, který mu Bůh vyhradil ve svém plánu. Pýcha mu však nedovolila se podřídit. Umíněně hájil své stanovisko, tvrdil, že nepotřebuje činit pokání, a dal se plně do boje proti svému Stvořiteli.

Všechny své mistrovské síly a schopnosti použil nyní k tomu, aby oklamal anděly a získal jejich sympatie. Tvrdil, že s ním Bůh jedná nespravedlivě a omezuje jeho svobodu. Od nesprávného výkladu Kristových slov přešel k hrubému falšování. Obvinil Božího Syna, že ho chce pokořit před obyvateli nebes.

Všechny, které nedokázal svést a přetáhnout na svou stranu, obvinil, že jim nezáleží na blahu nebeských bytostí. Překrucoval Stvořitelova slova i činy. Snažil se zmást anděly rafinovanými argumenty o Božích záměrech. Prosté skutečnosti zahalil tajemstvím a obratným překrucováním zpochybnil i nejsrozumitelnější Boží výroky. Jeho původní vysoké postavení dodávalo jeho výmyslům větší váhu a přispělo k tomu, že mnozí andělé se připojili k Luciferovi ve vzpouře proti Stvořiteli.

NESPOKOJENOST PŘERŮSTÁ V OTEVŘENOU VZPOURU

Bůh ve své moudrosti dopustil, aby satan pokračoval ve svém díle, až nespokojenost přerostla v otevřenou vzpouru. Bylo

třeba, aby satan plně rozvinul své plány, aby všichni mohli poznat jejich podstatu a skutečné záměry. Nebeské bytosti Lucifera milovaly a on měl na ně velký vliv. Boží vláda však zahrnovala nejen obyvatele nebes, ale také všechny světy, které Bůh stvořil. Satan doufal, že když se mu podaří vtáhnout do vzpoury anděly, dokáže ovládnout i ostatní stvořené bytosti. Vyvinul velké úsilí, aby druhé oklamal. Ani věrní andělé nedokázali prohlédnout jeho povahu a rozeznat, kam směřuje jeho působení.

Satan dostal tak vysoké pocty a své jednání natolik zahálil tajemstvím, že bylo pro anděly velmi těžké odhalit pravou podstatu jeho vlivu. Dokud se hřích plně nerozvinul, nevypadal tak zlý, jaký ve skutečnosti je. Bezhříšné bytosti nemohly vědět, jak strašné následky bude mít odmítnutí Božího zákona. Satan zpočátku tvrdil, že chce hájit Boží čest a dobro všech obyvatel nebes.

Bůh mohl v reakci na hřích uplatnit pouze spravedlnost a pravdu; satan však mohl používat také prostředky, které Bůh používat nemůže – lichocení a lež. Proto budou muset všichni pochopit, jaká je jeho skutečná povaha a oč mu jde. Bylo třeba dát mu čas, aby se sám projevil svým zlým působením.

Rozkol, který v nebi vyvolal, svaloval satan na Boží zákon a vládu. Prohlašoval, že všechno zlo je výsledkem Boží vlády. Proto bylo třeba, aby předvedl, jak budou působit změny Božího zákona, které navrhoval. Odsoudit ho budou muset jeho vlastní činy. Podvodník se bude muset odhalit před celým vesmírem.

I když Boží nekonečná moudrost rozhodla, že nemůže déle zůstat v nebi, nebyl satan zahuben. Oddanost stvořených bytostí totiž musí vycházet z přesvědčení, že Bůh je

spravedlivý a laskavý. Obyvatelé nebes a ostatních světů nebyli připraveni pochopit podstatu zla a jeho důsledky, a proto by nepřijali zničení satana jako projev Boží spravedlnosti a milosti. Kdyby byl satan okamžitě zničen, sloužili by Bohu spíše ze strachu než z lásky. Vliv původce zla by nebyl plně odstraněn, nebyl by úplně vymýcen ani duch vzpoury. Bylo třeba nechat zlo dozrát. Pro věčné dobro celého vesmíru musí satan plněji rozvinout své myšlenky, aby všechny stvořené bytosti mohly poznat skutečnou podstatu jeho vzpoury proti Boží vládě.

Satanova vzpoura měla být pro celý vesmír stálým svědectvím o podstatě hříchu a o jeho strašných následcích. Působení satanových myšlenek ukáže, jaké plody přináší vzpoura proti Boží autoritě. Tak se dějiny tohoto strašného pokusu o vzpouru stanou pro všechny stvořené bytosti trvalým varováním, které je uchrání, aby se nedopustily zla a nemusely za to nést následky.

Když Bůh oznámil, že Lucifer musí být se všemi svými příznivci z nebe vyhnán, vůdce vzbouřenců otevřeně prohlásil, že pohrdá zákonem Stvořitele. Odsoudil Boží nařízení jako omezování svobody a prohlásil, že chtěl dosáhnout zrušení zákona, aby obyvatelé nebes zbavil tohoto omezení a oni tak mohli dosáhnout vyššího a vznešenějšího stupně bytí.

VYHOŠTĚN Z NEBE

Satan a jeho přívrženci jednomyslně svalovali odpovědnost za svou vzpouru na Krista; tvrdili, že kdyby je nenapomínal, nikdy by se nevzbouřili. Protože původce vzpoury a všichni jeho přívrženci umíněně setrvali ve svém vzdoru a rouhavě přitom tvrdili, že jsou oběťmi nespravedlivého útlaču, byli nakonec z nebe vyhnáni (srov. Zj 12,7–9).

Satanův duch nyní vzbuzuje vzpouru na zemi u lidí, kteří odmítají Boha. Ti podobně jako satan slibují jiným, že přestupováním Božích požadavků získají svobodu. Jestliže jim pak někdo hřích vytkne, vyvolá to v nich nenávist a odpor. Satan svádí lidi, aby se obhajovali a snažili se pro své jednání získat podporu druhých. Své chyby se ani nesnaží napravit – a když jim někdo něco vytkne, cítí se pobouření, jako by dotýčný byl příčinou jejich těžkostí.

Odpor namířený proti těm, kdo se opovažují vytknout jiným jejich hřích, se ovšem projevuje od doby spravedlivého Ábela až podnes.

Satan svedl Adama a Evu k hříchu tím, že jim falešně představil Boha, jak to dělal v nebi, když označoval Boha za přísného a panovačného. Poté, co mu první lidé uvěřili a poprvé zhřešili, tvrdil, že příčinou jejich pádu do hříchu jsou nespravedlivé Boží požadavky, které zapříčinily i jeho vzpouru.

Vyhnáním satana z nebe projevila Bůh svou spravedlnost a čest. Když se však dopustil hříchu člověk, prokázal Bůh svou lásku tím, že dal svého jednorozného Syna, aby zemřel za lidstvo, které padlo do hříchu. V nabídce záchrany člověka se projevila Boží charakter. Kristův kříž dokazuje celému vesmíru, že Bůh není odpovědný za to, že se Lucifer vydal cestou zla. Skutečná povaha původce zla se naplno odhalila v době, kdy Spasitel žil na této zemi. Rouhavá žádost, aby se mu Kristus poklonil, neutuchající zloba, se kterou ho pronásledoval z místa na místo a naváděl kněze a lid, aby odmítli Kristovu lásku a aby nakonec volali: „Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“ – to všechno vyvolávalo mezi obyvateli vesmíru údiv a rozhořčení. Satan vynaložil všechnu svou moc a prohnalost, aby Ježíše zničil. Použil

lidi jako své nástroje, aby život Spasitele naplnil utrpením a zármutkem. Dlouho potlačovaná závist a zloba, pomsta i nenávisť se naplno projevíly proti Synu Božímu na Golgotě.

Teď už bylo jasné, že satan nemá pro svá provinění žádnou omluvu. Odhalil svou pravou povahu lháře a vraha. Satanova lživá obvinění namířená proti Božímu charakteru a vládě se ukázala v pravém světle. Satan obvinil Boha, že vyžaduje od stvořených bytostí poslušnost a podřízenost jen proto, aby se sám mohl vyvýšit. Prohlásil, že Stvořitel očekává od ostatních sebezapírání, ale sám žádné oběti nepřináší. Ukázalo se však, že Vládce vesmíru přinesl pro spásu lidstva tu největší oběť, jakou jen může láska přinést: „v Kristu Bůh usmířil svět se sebou“ (2K 5,19). Kristus – aby hřích zničil – se pokořil a byl poslušný až do smrti.

SPOR V NÁŠ PROSPĚCH

Celé nebe uvidělo, jak se projevila Boží spravedlnost. Lucifer tvrdil, že hříšné lidstvo nemůže být vykoupeno. Trest vyžadovaný zákonem však vzal na sebe Kristus, který je roven Bohu; hříšníci tak mohou přijmout Jeho spravedlnost a skrze pokání a pokoru zvítězit nad satanovou mocí.

Kristus však přišel na tuto zem i z jiného důvodu, než aby obětoval svůj život k záchraně člověka; chtěl dokázat všem světům ve vesmíru, že Boží zákon je nezměnitelný. Jeho smrt potvrzuje neměnnost zákona a je dokladem toho, že spravedlnost a milosrdenství jsou základem Božího zákona a vlády. Při konečném soudu se ukáže, že hřích nelze omluvit. Až se Soudce celé země zeptá satana: „Proč ses proti mně vzbouřil?“, nebude původce zla moci uvést žádnou omluvu.

V Kristově smrtelném zvolání „Dokonáno jest“ zazněl satanovi umíráček. Dlouhotrvající velký spor¹ byl tak s konečnou platností rozhodnut a bylo zaručeno definitivní odstranění zla. Až přijde „ten den hořící jako pec, ... všichni, kdo páchají svévolnosti, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev“ (Mal 4,1).

Zlo se už nikdy neobjeví. Stvořené bytosti budou ctít Boží zákon jako zákon svobody. Prošly zkouškou, obstály v ní a Bohu, jehož povaha se před nimi plně prokázala jako neměrná láska a nekonečná moudrost, nepřestanou být nikdy věrné.

¹ „Velký spor“ mezi Kristem a satanem se týká Božího charakteru, Jeho spravedlnosti a Jeho zákona.

KAPITOLA 2

NADĚJE NA VÍTĚZSTVÍ NAD ZLEM

„Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu“ (Gn 3,15). Toto nepřátelství není přirozené. Když Adam a Eva přestoupili Boží zákon, zkazila se jejich povaha – připodobnila se povaze satanově. Padlí andělé a bezbožní lidé se spojili proti nebi a jeho zákonům. Kdyby Bůh nezasáhl, celé lidstvo by se sjednotilo ve vzpouře proti Bohu.

Když satan uslyšel, že Bůh položil nepřátelství mezi ním a ženou a mezi jeho semeno a její semeno, pochopil, že člověk nějakým způsobem obdrží sílu odolávat jeho moci.

KRISTOVA MILOST

Nepřátelství proti satanovi vyvolává v člověku milost, kterou Kristus vkládá do lidského srdce. Bez této milosti a obnovujících síly by člověk zůstal satanovým zajatcem, sluhou vždy ochotným vykonávat jeho rozkazy. Avšak nový prvek v nitru člověka vytváří nepřátelství tam, kde dosud vládla shoda. Moc, kterou dává Kristus, člověku umožňuje, aby tomuto tyranovi a uchvatiteli odolal. Pokud si někdo oškliví hřích, místo aby jej vyhledával, je to známkou toho, že v něm působí síla, která přichází jen od Boha.

Rozpor mezi duchem Kristovým a duchem satana se nejvýrazněji projevil v tom, jak svět přijal Ježíše Krista. Nenávist zlých lidí nejvíce vyvolávala Ježíšova čistota a svatost. Kristův život, plný sebezapření a bezhříšné zbožnosti, byl stálou výčitkou pyšnému a žádostivému národu. Satan a padlí andělé se spojili se zlými lidmi proti Zastánci pravdy. Stejně nepřátelství, jaké zakusil Ježíš Kristus, se projevuje i proti následovníkům Ježíše Krista. Ten, kdo odolává pokušení, jistě vzbudí hněv satana. Kristus a satan nemohou žít v souladu. „Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování“ (2Tm 3,12).

Satanovi spojenci se pokoušejí oklamat následovníky Ježíše Krista. Chtěli by je svést, aby Kristu přestali důvěřovat. Aby dosáhli svého cíle, překrucují a falešně vykládají Písmo. Nepřítel, který přivedl Krista na kříž, vede bezbožné lidi k tomu, aby ničili Kristovy následovníky. To všechno je naznačeno v onom prvním prorocství: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, mezi símě tvé a símě její.“

Proč satan nenaráží na větší odpor? Protože bojovníci Ježíše Krista nejsou dostatečně spojeni s Kristem. Hřích jim nepřipadá tolik odporný a hrozný jako jejich Mistru. Nevystupují proti němu tak rozhodně a odhodlaně. Jsou slepí k povaze knížete temna. Mnozí si neuvědomují, že jejich nepřítel je mocný vojevůdce, který vede válku proti Kristu. Dokonce i mezi kazateli evangelia jsou přehlíženy důkazy o jeho působení. Zdá se, jako by si mnozí z nich nepřipouštěli jeho existenci.

BDĚLÝ NEPŘÍTEL

Satan je však bdělým a zákeřným nepřítelem. Proniká do každé domácnosti, do každé ulice našich měst, do kostelů,

do soudních síní i parlamentů; všude mate, klame, svádí a ničí muže, ženy a děti – a to tělesně i duševně. Do vztahů v rodině se snaží vnést rozkol; zasévá nenávisť, závist, spory, vraždy. Svět se však na tyto jevy dívá, jako by je ustanovil Bůh či jako by byly nezbytnou součástí života. Každý, kdo se vědomě nerozhodl pro Ježíše Krista, je služebníkem satana. Když křesťané vyhledávají společnost nevěřících lidí, vystavují se pokušení. Satan se je bude snažit ovlivnit přes ty, kdo žijí podle svých sobeckých tužeb, a ošálit jejich vidění.

Tím, že se církev přizpůsobuje světským zvykům, nevede svět ke Kristu, ale postupně sama splývá se světem. Bližší styk s hříchem nevyhnutelně způsobuje, že hřích vypadá méně odporný. Když se na své životní cestě ocitneme ve zkoušce, můžeme mít jistotu, že nás Bůh ochrání. Pokud se však vystavujeme pokušení sami, dříve nebo později mu podlehneme.

Pokušitel dosahuje často největších úspěchů prostřednictvím lidí, o kterých bychom sotva předpokládali, že jsou pod jeho nadvládou. Vzdělání a nadání jsou Božími dary, jestliže však nahrazují zbožnost, stávají se člověku léčkou. Nejeden vzdělaný člověk s vybraným chováním je účinným nástrojem v ruce satana.

Nikdy nezapomínejme na Boží varování, která zaznívají již dlouhá staletí: „Buďte strážliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit“ (1Pt 5,8). „Oblect se plnou Boží zbrojí, abyste mohli odolat ďáblovým svodům“ (Ef 6,11). Naš velký nepřítel se připravuje na závěrečné tažení. Všichni, kdo chtějí následovat Ježíše, se dostanou do sporu s tímto nelítostným nepřítelem. Čím důsledněji se křesťan řídí Božími požadavky, tím jistěji se stává cílem satanových útoků.

Satan útočil na Ježíše Krista těmi nejprudšími a nejrafinovanějšími způsoby. Ježíš však jeho útok vždy odrazil. Svým vítězstvím umožnil, abychom zvítězili i my. Kristus dá sílu každému, kdo o ni prosí. Satan nemůže člověka přemoci, pokud s tím člověk nesouhlasí. Pokušitel nemá moc ovládnout vůli nebo donutit člověka k hříchu. Satan může člověka pokoušet a týrat, nemůže jej však pošpinit hříchem. To, že Kristus zvítězil, by mělo Jeho následovníky povzbuzovat k tomu, aby proti hříchu a satanovi bojovali s odvahou a rozhodností.

POMOC ANDĚLŮ

Písmo jasně mluví o službě Božích andělů i o působení zlých duchovních bytostí, které jsou nerozlučně spjaté s dějinami lidstva. Lidé přesto mnohdy považují Boží anděly vysílané „k službě těm, kdo mají dojít spasení“ (Žd 1,14), za duchy zemřelých. Písmo však podává nezvratné důkazy o tom, že andělé nejsou bezhmotní duchové mrtvých lidí.

Andělé existovali už před stvořením člověka, protože když byly kladeny základy země, „jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol“ (Jb 38,7). Také po pádu člověka do hříchu byli poslání andělé, kteří měli hlídat strom života; a to ještě předtím, než zemřel vůbec první člověk. Andělé jsou svou podstatou nadřazení lidem, proto žalmista prohlásil, že člověk byl stvořen „málo menší andělů“ (Ž 8,6).

Prorok prohlásil: „Viděl jsem, jak kolem trůnu ... stojí množství andělů“ (Zj 5,11). V přítomnosti Krále králů stojí „andělé, silní bohatýři, kteří plní, co řekne,“ „nesčítný zástup andělů“ (Ž 103,20; Žd 12,22). Tito Boží poslové se pohybují tak rychle, že vypadají „jako blýskavice“ (Ez 1,14) – tak rychlý

je jejich let. Při pohledu na anděla, který se zjevil u Spasitele-va hrobu a vypadal „jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh“, byli „strážci strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtvi“ (Mt 28,3.4). Když se pyšný Asyřan Senacherib posmíval a rouhal Bohu a hrozil Izraeli zničením, „stalo se pak té noci, že vyšel Hospodinův anděl a pobil v asyrském táboře sto osmdesát pět tisíc“ (2Kr 19,35).

Bůh vysílá ke svým dětem anděly jako posly milosti. Poslal je k Abrahamovi se zaslíbením požehnání, do bran Sodomy, aby zachránili spravedlivého Lota z města odsouzeného ke zničení, k Elijášovi, když umíral na poušti, k Elizeovi s ohnivými vozy a koňmi k městečku, ve kterém byl uvězněn svými nepřáteli, k Danielovi, když byl předhozen lvům, k Petrovi odsouzenému na smrt v Herodově vězení, k vězňům ve Filipis, k Pavlovi a jeho druhům v bouřlivé noci na moři, ke Korneliovi, aby otevřel jeho mysl pro evangelium, k Petrovi, aby ho poslal s poselstvím záchrany k pohanskému cizinci. Tak Boží andělé sloužili ve všech dobách Božímu lidu.

ANDĚLÉ STRÁŽNÍ

Bůh přidělil každému Kristovu následovníku strážného anděla. Tito nebeští strážci ochraňují spravedlivé před mocí nepřítelů. „Hospodinův anděl se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha, a bude je bránit“ (Ž 34,8). Když Spasitel mluvil o lidech, kteří v něho věří, řekl: „Jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce“ (Mt 18,10). Tak Pán ujišťuje svůj lid, vystavený satanově nátlaku a jeho neochabující zlobě a vzdorující všem silám zla, že ho stále ochraňují nebeští andělé. Proti Kristovým následovníkům stojí zlé síly: početní, odhodlaní a neúnavní satanovi pomocníci. Bůh svému lidu proto zaslibuje milost a ochranu.

ZLÍ ANDĚLÉ VZDORUJÍ BOŽÍM PLÁNŮM

Padlé duchovní bytosti, které působí na této zemi, stvořil Bůh na počátku jako bezhříšné tvory stejné povahy a úrovně, jako jsou Boží andělé. Po vzpouře v nebi se však přidali na stranu satana s cílem zneuctít Boha a zničit člověka. Již Starý zákon se na několika místech zmiňuje o existenci padlých andělů a o jejich působení. Avšak nejvýrazněji projevovali zlí duchové svou moc v době, kdy na zemi žil Pán Ježíš. Kristus přišel, aby uskutečnil plán připravený pro záchranu člověka. Satan však byl odhodlán prosadit své domnělé právo na ovládnutí světa. Již dříve se mu podařilo zavést modloslužbu ve všech částech světa – kromě Palestiny. Do této jediné země, která se nepodrobila vládě nepříteli, přišel Ježíš Kristus, aby lidem přinesl „světlo z nebe“. Padlé duchovní bytosti pochopily, že pokud se Kristovo poslání zdaří, jejich vláda brzy skončí.

Nový zákon jednoznačně svědčí o tom, že démoni některé lidi úplně ovládli. Takto postižení lidé netrpěli jen nemocemi z přirozených příčin: Ježíš v nich nejednou rozpoznal bezprostřední přítomnost zlých duchovních bytostí. Posedlý muž v Gerase ztratil všechny zábrany, svíjel se a běsnil s pěnou u úst, řval, bil se kamením a ohrožoval všechny, kdo se k němu přiblížili. Jeho krvácející, zmrzačené tělo a pomatený rozum nabízely knížeti temnosti příjemnou podívanou. Jeden ze zlých duchů, kteří toho ubožáka ovládali, řekl: „Mé jméno je legie, poněvadž je nás mnoho“ (Mk 5,9). V římském vojsku tvořilo legii 3 000 až 5 000 mužů. Na příkaz Ježíše Krista zlí duchové svou oběť opustili. Uzdravený muž byl mírný, rozumný a pokojný. Zlí duchové vstoupili do stáda vepřů, kteří se pak utopili v jezeře. Pro obyvatele Gerasy převýšila ztráta vepřů požehnání, která jim Ježíš přinesl, a proto nebeského Lékaře požádali, aby od nich odešel (srov. Mt 8,28–34). Vinu

za ztrátu vepřů, kterou utrpěli, svalil satan na Ježíše a tím v lidech vyvolal sobecké obavy a zabránil jim, aby poslouchali Ježíšova slova.

Kristus dovolil, aby zlí duchové zničili stádo vepřů, a tak pokáral Židy, kteří chovali tato nečistá zvířata pro zisk. Kdyby tehdy Kristus zlé duchy neomezil, vehnali by do jezera nejen vepře, ale i jejich pastýře a majitele.

Tato příhoda měla ukázat, jak krutě satan vládne nad lidmi i zvířaty. Učedníci měli být obezřetní, aby nebyli podvedeni jeho úskoky. Zároveň se však projevila Kristova moc, která jako jediná dokáže zlomit satanovo otroctví a osvobodit jeho zajatce. I když Ježíš z toho kraje odešel, zůstal tam člověk, kterého podivuhodným způsobem vysvobodil, aby vyprávěl o milosrdenství svého Dobrodince.

Písmo zaznamenává ještě další podobné příklady. Zmiňuje se o dceři syrofenické ženy, kterou trápil nečistý duch a Ježíš ho vyhnal svým slovem (Mk 7,26–30), o mládenci, kterého zlý duch „často srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil“ (Mk 9,17–27), o muži, který byl „posedlý nečistým duchem“ (L 4,33–36) a rušil sobotní ticho synagogy v Kafarnaum ... Ty všechny uzdravil soucitný Spasitel. Téměř v každém případě Ježíš zlého ducha oslovil jako rozumnou bytost a poručil mu, aby svou oběť opustil a přestal ji trápit. Na všechny účastníky shromáždění v Kafarnaum „padl úžas a říkali si navzájem: ‚Jaké je to slovo, že v moci a síle prikazuje nečistým duchům a oni vyjdou!‘“ (L 4,36).

Někteří lidé satanův vliv vítali, protože jim dodával nadpřirozenou moc. Ti se ovšem se zlými duchy do střetu nedostávali. K této skupině patřili rovněž lidé s věšdeckým duchem, jako Šimon ze Samaří, kouzelník Elymas a otrokyně, která chodila za Pavlem a Silasem ve Filipis (srov. Sk 8,9.18; 13,8; 16,16–18).

NEBEZPEČÍ

Největší nebezpečí, že podlehne vlivu zlých duchů, hrozí člověku, který popírá existenci a působení satana a jeho andělů. Mnoho lidí uposlechne jejich našeptávání, a přitom se domnívá, že se řídí vlastním rozumem. Protože se blížíme k závěru dějin tohoto světa, kdy satan vynaloží všechnu svoji moc, aby klamal a ničil, šíří nyní všude názor, že vůbec neexistuje – což je taktika, s jejíž pomocí skrývá sebe i způsoby své práce.

Velký podvodník se nejvíce obává toho, že se seznámíme s jeho plány. Aby lépe zamaskoval svou skutečnou povahu a své záměry, zařídil to tak, že jeho jméno nevzbuzuje nic jiného než úsměv a pohrdání. Líbí se mu, když ho lidé zobrazují jako směšnou nebo odpudivou bytost, jako netvora – napůl zvíře, napůl člověka. Líbí se mu, když slyší, jak se jeho jméno používá v legraci. Protože se tak obratně zamaskoval, kladou si lidé otázku: Existuje vůbec taková bytost? Satan může snadno ovládnout mysl lidí, aniž by si jeho vliv vůbec uvědomili. V Písmu však nacházíme mnoho příkladů jeho zlomyslného působení. Ty nám pomáhají odhalit jeho strategii a bránit se jeho útokům.

Útočiště a vysvobození můžeme nalézt ve svrchované moci Vykupitele. Své domy pečlivě zamykáme, abychom chránili svůj majetek a život před zlými lidmi. Málokdy však myslíme na zlé anděly a na to, že se jejich útokům vlastními silami nedokážeme ubránit. Pokud jim to Bůh dovolí, mohou narušit naši mysl, napadnout a trápit naše tělo, zničit náš majetek a ukončit náš život. Ti, kdo následují Ježíše Krista, jsou pod Boží ochranou v bezpečí. Pán posílá své anděly, kteří jsou mocnější, aby takové lidi chránili. Boží nepřítel nemůže prolomit ochranný val, který Bůh staví kolem svého lidu.

KAPITOLA 3

NEBEZPEČNÉ SVODY

Velký spor mezi Kristem a satanem se chýlí ke konci. Kristův nepřítel se proto stále urputněji snaží ničit Kristovo dílo záchrany člověka. Usiluje o to, aby lidé zůstali v nevědomosti a nečinili pokání, dokud neskončí prostřednická služba Spasitele, a tím i možnost odpuštění hříchu.

Pokud v církvi panuje lhostejnost, je satan spokojen. Když se však lidé ptají: „Co mám dělat, abych byl zachráněn?“ (Sk 16,30), začne i satan vyvíjet své aktivity, jimiž se snaží oslabit moc Ježíše Krista i vliv Ducha svatého.

Jednoho dne přišli „Boží synové“, aby se postavili před Hospodinem, a s nimi přišel i satan (Jb 1,6). Neměl však v úmyslu poklonit se před Věčným panovníkem, ale chtěl prosadit své zlomyslné záměry proti spravedlivým lidem (srov. Jb 1,6). Se stejným záměrem se účastní i shromáždění, kde lidé chtějí uctívat Boha. Během bohoslužby se usilovně snaží ovládnout myšlení těch, kdo se klaní před Bohem. Sleduje, jak kazatelé studují Písmo, a všímá si, o čem budou kázat. Pak využívá všechny své rafinované schopnosti i svou mazanost, aby se tato slova nedostala k lidem, kteří je nejvíce potřebují. Takový člověk je například odvolán na nějakou neodkladnou poradu

nebo se najdou jiné důvody, které mu zabrání vyslechnout dané poselství.

Satan také sleduje, když Boží služebníky trápí „duchovní temnota“. Slyší, jak se opravdově modlí, aby Boží milost a síla překonaly panující lhostejnost a lenost, aby pak zaútočil s ještě větší silou. Navádí lidi, aby uspokojovali své choutky a zabývali se sami sebou a svými požitky. Tím otupuje jejich vnímavost, takže jsou pak hluchí k těm duchovním skutečnostem, které potřebují slyšet nejvíce.

Satan dobře ví, že všichni, které dokáže svést, aby se přestali modlit a studovat Bibli, podlehnou jeho útokům. Proto se všemi způsoby snaží zaujmout lidskou mysl. Satanovi blízcí pomocníci jsou vždy v nejvyšší pohotovosti, když na člověka působí Bůh. Nejoprávněnější a nejobětavější Kristovy následovníky představují jako podvedené nebo podvodníky. Jejich snahou je zkreslit pohnutky každého dobrého a ušlechtilého činu, šířit pochybnosti a vzbuzovat v myslích nezkušených lidí nedůvěru. Dá se lehce poznat, či jsou to „děti“, jakým příkladem se řídí a čím dílo konají. „Po jejich ovoci je poznáte“ (Mt 7,16; srov. také Zj 12,10).

PRAVDA POSVĚCUJE

Velký podvodník používá různé lsti a klamy, jež vyhovují přáním a zaměření těch, které chce zničit. Jeho záměrem je přivést do církve neupřímné, neobrácené lidi, kteří šíří pochybnosti a nevěru. Mnozí lidé, kteří ve skutečnosti nevěří Bohu, přijali několik zásad pravdy a vystupují jako křesťané. Ti pak mnohdy předkládají některé své výmysly jako biblické učení. Satan ví, že pravda přijatá s láskou „posvěcuje“ člověka, který ji přijímá. Proto se tak vytrvale snaží lidem podsouvat falešné učení a „jiné evangelium“. Boží služebníci museli od

počátku bojovat proti falešným učitelům ne proto, že to jsou zlí lidé, ale proto, že šířili lživé učení, které vede lidi do záhuby. Eliáš, Jeremjáš i apoštol Pavel odhodlaně vystupovali proti těm, kdo odváděli lidi od Božího slova. Obránci pravdy nemohou přijmout svobodomyšlnost, která pokládá pravou víru za něco nepodstatného.

Nejasné a zavádějící výklady Písma, mnoho vzájemně si odporujících pojetí víry, jež můžeme sledovat v křesťanském světě, jsou dílem našeho velkého nepřítele, který se pokouší zmást lidi. Nejednota a rozkol, které se projevují mezi křesťanskými církvemi, jsou do značné míry způsobeny zvykem překrucovat Písmo, aby se jím podepřely určité oblíbené teorie.

Jiní zase vytrhují části biblických textů ze souvislosti, aby jimi obhájili mylné teorie. Citují polovinu verše, aby jím doložili své tvrzení, přičemž druhá polovina verše říká přesný opak. Skrývají se za výroky vytržené z kontextu se záměrem, aby vyhovovaly jejich tělesným přáním. Jiní lidé, kteří mají bujnou fantazii, se zaměřují na biblické obrazy a symboly a vykládají je podle svých představ. Neberou vážně Písmo, které se vykládá samo, a své výmysly představují jako učení Bible.

JAKO VODÍTKO CELÁ BIBLE

Pokud se lidé pokoušejí studovat Písmo bez modlitby, bez skromnosti a ochoty nechat se poučit, pak jsou schopni zcela převrátit smysl i těch nejjasnějších a nejsrozumitelnějších míst Bible. Každý člověk by měl mít přístup k celé Bibli.

Bůh dal lidem jasné prorocké slovo. Andělé, a dokonce sám Ježíš Kristus přišli, aby oznámili Danielovi a Janovi události, které „se mají brzo stát“ (Zj 1,1). Důležité skutečnosti,

které se týkají naší záchrany, Bůh nezahlil tajemstvím; zjevil je tak, aby nemohly zmást a zavést na scestí lidi, kteří upřímně hledají pravdu. Boží slovo je srozumitelné každému, kdo je zkoumá s modlitbou v srdci.

Voláním po liberalismu se lidé zaslepují natolik, že pak nevidí plány nepřítele, který ovšem vytrvale sleduje své cíle. Jestliže se mu podaří nahradit Bibli lidskými spekulacemi, pak časem odstraní i Boží zákon; díky tomu se církve dostanou do otroctví hříchu, přičemž budou tvrdit, že jsou svobodné.

Bůh dopustil, aby bylo světu dáno ve vědeckých objevech a v uměleckých dílech velké poznání, avšak i největší myslitelé se dostávají na scestí, pokud se při svém úsilí o vymezení vztahu mezi zjevením a poznáním nenechají vést Božím slovem.

Lidské poznání hmotných i duchovních skutečností je jen dílčí a nedokonalé, proto někteří lidé nejsou s to sladit vědecké poznání s výroky Písma. Mnozí pokládají pouhé teorie a domněnky za vědecká fakta a domnívají se, že Boží slovo by mělo být prověřováno učením, „které se lživě nazývá ‚poznání‘“ (1Tm 6,20). Protože nejsou schopni vysvětlit Stvořitele a Jeho dílo přírodními zákony, považují biblickou historii za nespolehlivou. Lidé, kteří zpochybňují texty Starého a Nového zákona, zacházejí často ještě dál a pochybují o existenci Boha. Nepřijali Písmo za svůj duchovní kompas a jejich slabá víra ve vlnách nedůvěry vezme za své.

Mistrovským satanovým klamem je navádět lidi k tomu, aby se stále zabývali zkoumáním a dohady o věcech, které nám Bůh nesdělil. Podobně začal být nespokojený Lucifer, protože mu Bůh nesvěřil všechna tajemství svých záměrů, a tak se odvrátil i od toho, co mu Bůh zjevil. Nyní se pokouší

přenést tutéž nespokojenost do myšlení lidí a svést je k tomu, aby nerespektovali jednoznačná Boží nařízení.

PRAVDA BYLA ODMÍTNUTA, PROTOŽE S SEBOU PŘINÁŠÍ KŘÍŽ

Čím méně duchovní je předkládané učení, čím méně vyžaduje sebezapření a pokory, tím větší oblibě se těší. Satan je připraven uspokojovat žádosti srdce a podsouvá své klamy namísto pravdy. Tímto způsobem získalo moc nad myslí mnoha lidí také papežství. Také mnozí protestanti odmítli pravdu, protože s sebou přináší pokoření a oběti. Všechny, kdo zastávají raději pohodlné a obecně rozšířené názory, aby se nemuseli odlišovat od světa, Bůh zanechá, aby místo pravdy přijali „zhoubné nauky“ (2Pt 2,1). Ti, kdo s odpořem odmítají jeden klam, ochotně přijmou jiný.²

NEBEZPEČNÉ OMYLY

K nejúspěšnějším trikům největšího podvodníka patří klamné učení a falešné zázraky spiritismu. Odmítnou-li lidé pravdu, stanou se snadnou obětí tohoto podvodu.

Jiným nebezpečným bludem je učení, které popírá božství Ježíše Krista a tvrdí, že Ježíš před svým příchodem na tento svět neexistoval. Tento názor podkopává víru v Bibli jako Boží zjevení a naprosto odporuje Kristovu vlastnímu prohlášení o Jeho vztahu s Otcem a o tom, že existoval již dříve. Jestliže lidé odmítají svědectví Písma o božství Ježíše Krista, je zbytečné se s nimi o to přit, protože je nepřesvědčí ani nejpádnejší důkaz. Kdo přijal tento blud, nemůže správně

² V nekráceném textu – v knize Velký spor věků – najde čtenář doklady o tom, jak se v průběhu dějin většina křesťanského světa odklonila od učení Bible.

ně chápat povahu a poslání Ježíše Krista ani Boží plán záchrany člověka.

Dalším rafinovaným a záludným klamem je šířící se přesvědčení, že satan neexistuje jako bytost, ale že Bible tímto termínem označuje pouze zlé myšlenky a přání lidí.

Někteří také tvrdí, že druhý příchod Ježíše Krista je ve skutečnosti setkání každého člověka s Kristem ve chvíli, kdy člověk umírá. I to je výmysl, který má odvést pozornost lidí od osobního příchodu Pána Ježíše na nebeských oblacích. Po léta satan tvrdí: „Hle, je v tajných úkrytech“ (Mt 24,23–26). Mnozí lidé zničili sami sebe právě proto, že tento podvod přijali.

Dále vědci tvrdí, že modlitba nemůže přinést žádné konkrétní výsledky, protože by to bylo porušení zákonů – zákonů – a zázraky podle nich neexistují. Podle jejich názoru se celý vesmír řídí pevnými zákony a ani Bůh nedělá nic, co by těmto zákonům odporovalo. Představují Boha tak, jako by byl svázán svými vlastními zákony, jako by působení Bohem daných zákonů mohlo omezit Boží svobodu.

Nečinil snad Ježíš a Jeho apoštolové zázraky? Tentýž Spasitel je i dnes připraven vyslyšet modlitby víry stejným způsobem jako v době, kdy chodil viditelně mezi lidmi. Přirozené působí spolu s nadpřirozeným. Součástí Božího plánu je poskytovat nám jako odpověď na modlitbu víry to, co by nám Bůh nedal, kdybychom o to neprosili.

PRAVDY BOŽÍHO SLOVA

Falešná učení, která se vyskytují i v křesťanských církvích, odstraňují pravdy, které ustanovilo Boží slovo. Jen pár lidí se zastaví u odmítnutí jediné pravdy. Většina zpravidla „odkládá“ jednu zásadu pravdy za druhou, až odmítnou křesťanskou víru jako takovou.

Zkreslené nauky populární teologie zavedly k pochybnostem nejednoho člověka. Takový člověk pak odmítá přijmout Bibli jako Boží slovo, protože v těchto teoriích nenalézá Boží principy spravedlnosti, milosrdenství a dobroty.

Mnoho lidí se dívá na Boží slovo s nedůvěrou proto, že odmítá a odsuzuje hříchy. Lidé, kteří se Bibli nechtějí řídit, se pokoušejí vyvrátit její autoritu. Mnozí se stávají nevěřícími, aby ospravedlnili nebo omluvili zanedbávání vlastních povinností. Jiní, kteří jsou příliš pohodlní, než aby vykonali něco, co vyžaduje námahu a sebezapření, Bibli kritizují, aby tím obhájili své postoje.

Jak se zdá, někteří lidé svou nevěru považují dokonce za ctnost. Pod maskou upřímnosti se však obvykle ukrývá pýcha a samolibost. Některým lidem zase dělá velkou radost, když v Bibli najdou něco, co v druhých vyvolá znepokojení. Další se pouštějí do diskusí a zastávají nesprávné stanovisko jen proto, že mají rádi spory. Ale jakmile už jednou dali veřejně najevo svou nevěru, připojí se potom k bezbožným.

DOSTATEK DŮKAZŮ

Bůh poskytl ve svém slovu dostatek důkazů o tom, že je jeho autorem. Bible jasně představuje způsob, jak mohou být lidé zachráněni. Omezený lidský rozum však nestačí na to, aby plně pochopil plány a záměry nekonečného Boha. „Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti a vědění!“ (Ř 11,33). Máme však možnost pochopit Boží jednání s námi a pohnutky, kterými se řídí, abychom mohli poznat neomezenou lásku a milosrdenství spjaté s nekonečnou mocí. Náš nebeský Otec nám sdělí o svých záměrech tolik, kolik je pro nás dobré, abychom znali; v ostatních věcech bychom pak měli důvěřovat všemohoucímu Bohu a Jeho srdci plnému lásky.

Bůh nikdy neodstraňuje všechny pochybnosti. Kdo hledá oporu pro svou nevíru, určitě ji najde. Avšak takový člověk, který odmítá přijmout a respektovat Boží slovo, dokud nebudou odstraněny všechny námitky a vůbec všechno, co vzbuzuje pochybnosti, nikdy nepřijde ke světlu. Jeho srdce zůstane neobrácené, protože má nepřátelský vztah s Bohem. Víra je darem Božího Ducha; může však vyrůst jen tam, kde se o ni pečuje. Nikdo se nemůže stát silným ve víře bez vytrvalého úsilí. Pokud se lidé zabývají námitkami a kritikou, není divu, že se jejich pochybnosti prohlubují.

Ti, kdo pochybují a nevěří ujištěním o Jeho milosti, zneuctívají Krista. Jsou jako neplodné stromy, které rozprostírají široko daleko své větve a brání ostatním rostlinám, aby na ně svítilo slunce; ty pak v jejich studeném stínu uvadají a hynou. Výsledky jejich života budou svědčit proti nim.

Kdo se chce upřímně zbavit pochybností, má jen jedinou možnost: místo kladení zbytečných otázek a rozebírání toho, čemu nerozumí, by se měl řídit světlem, které můžeme nalézt v Písmu.

Satan je schopen vytvořit klam natolik podobný pravdě, že jím oklame všechny, kdo se chtějí nechat oklamat a vyhnout se sebezapření a obětí, které pravda vyžaduje. Nemůže však ve své moci držet jediného člověka, který si upřímně přeje poznat pravdu, ať to stojí cokoli. Ježíš Kristus je pravda a „světlo, které osvětluje každého člověka“ (J 1,9). „Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha“ (J 7,17). Jestliže Pán dopouští, aby Jeho lid procházel trýznivým pokušením, pak nikoli proto, že by mu jejich zápasy a utrpení působily potěšení, ale proto, že je to nezbytné pro jejich konečné vítězství. Před pokušením je však uchránit nemůže, to by neodpovídalo Jeho charakteru; zkoušky mají za cíl připravit člověka, aby dokázal

odolat všem nástrahám zla. Ani bezbožní lidé, ani satan nemohou připravit věřící o Boží přítomnost, jestliže pokorně vyznávají své hříchy. A Bůh jim je odpouští, jestliže se s vírou dovolávají Božích slibů. Každému pokušení, ať zjevnému, nebo skrytému, lze úspěšně čelit. Ovšem ne mocí ani silou, „nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů“ (Za 4,6).

„Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro?“ (1Pt 3,13). Satan dobře ví, že i ten nejslabší člověk, který žije v Kristu, je silnější než zástupy temnosti. Proto se snaží vylákat stoupence kříže z jejich bezpečné pevnosti, aby je mohl zákeřně přepadnout a zničit každého, kdo se opováží vkročit na jeho území. Bezpečí nám proto zajistí pouze spolehnutí se na Boha a poslušnost všech Jeho přikázání.

Nikdo není v bezpečí ani den, ba ani hodinu bez modlitby. Pána bychom měli prosit zvláště o moudrost, abychom byli schopni rozumět Jeho slovu. Satan umí velmi dobře citovat Písmo a dávat vlastní výklad textům, kterými nás chce přivést k pádu. Bibli bychom proto měli studovat s pokorou v srdci. Je třeba být stále na stráži před satanovými útoky a současně se bez přestání s vírou modlit: „Nevydej nás v pokušení“ (Mt 6,13).

KAPITOLA 4

VĚČNÝ ŽIVOT

Satan, který vyvolal vzpouru v nebi, chtěl, aby se s ním obyvatelé naší planety spojili v boji proti Bohu. Pokud se řídili Božím zákonem, byli Adam a Eva dokonale šťastní. Tato skutečnost jednoznačně popírala tvrzení, které satan šířil v nebi – totiž že Boží zákon omezuje stvořené bytosti. Satan se rozhodl, že způsobí jejich pád, a tím také ovládne tuto zemi a zřídí zde své království jako opozici proti Nejvyššímu.

Bůh Adama a Evu před tímto nebezpečným nepřítelem varoval, ale satan pracoval vskrytu a tajil své úmysly. Jako nástroj použil hada, který tehdy vypadal velmi krásně; ten oslovil Evu otázkou: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Eva se odvážila s ním mluvit a stala se obětí jeho lsti. „Žena hadovi odpověděla: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.“ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Gn 3,1–5).

Eva pokušení podlehla a svým vlivem svedla k hříchu i Adama. Uvěřili hadovým slovům. Přestali věřit svému

Stvořiteli a začali si myslet, že Bůh omezuje jejich svobodu.

Jaký smysl našel Adam ve slovech: „V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti“? Přesvědčil se, že znamenají uvedení na vyšší úroveň bytí? Adam zjistil, že Boží výrok má jiný význam. Bůh prohlásil, že důsledkem hříchu bude pro člověka návrat do prachu, z něhož ho Bůh stvořil. „Navrátíš se do země, z níž jsi byl vzat“ (Gn 3,19). Ukázalo se, že satanův slib „Otevrou se vám oči“ je pravdivý pouze v jistém smyslu: otevřely se jim oči a oni poznali svou pošetilost; tak okusili zlo a ochutnali hořký plod neposlušnosti.

Uprostřed rajske zahrady rostl strom života, jehož plody měly schopnost udržovat při životě. Kdyby Adam nepřestal poslouchat Boha, mohl mít i nadále volný přístup k tomu stromu a žil by věčně. Když však zhřešil, odloučil se od stromu života a propadl smrti. Přestoupením Božích požadavků člověk ztratil nesmrtelnost. Kdyby Bůh hříšnému lidskému rodu neukázal cestu k nesmrtelnosti prostřednictvím oběti svého Syna, neměl by člověk naději. Zatímco „smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili“, Ježíš Kristus „zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu“ (Ř 5,12; 2Tm 1,10). Jen v Ježíši Kristu lze dosáhnout nesmrtelnosti. Ježíš řekl: „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život“ (J 3,36).

VELKÁ LEŽ

Pouze podvodník mohl slíbit Adamovi za neposlušnost život. Tvzení hada Evě v ráji – „Nepropadnete smrti“ – bylo prvním kázáním, které kdy bylo prosloveno o nesmrtelnosti duše. Toto tvzení, které se může odvolávat jedině na autoritu satana, zní z křesťanských kazatelen a většina lidstva je

přijímá tak ochotně, jako je přijali naši prarodiče. Boží výrok: „Duše, která hřeší, ta umře“ (Ez 18,20) by podle toho výkladu musel znamenat: Duše, která hřeší, nezemře, ale bude věčně žít. Kdyby měl člověk po pádu do hříchu přístup ke stromu života, hřích by se tím stal nezničitelným. Bůh ani jednomu z Adamovy rodiny nedovolil jíst plody ze stromu života. Proto neexistují nesmrtelní hříšníci.

Po pádu člověka do hříchu nařídil satan svým andělům, aby lidem vštípli víru v přirozenou nesmrtelnost člověka. Poté je měli svést k přesvědčení, že hříšník bude věčně trpět. Vládce temna představuje Boha jako mstivého tyрана, který uvrhne do pekla všechny, kdo se mu nelíbí, a bude se na ně s uspokojením dívat, jak se svíjejí ve věčném ohni. Takovým způsobem nepřítel připisuje Stvořiteli a Dobrodinci lidstva své vlastnosti. Krutost je ovšem satanova vlastnost. Bůh je láska. Satan sám je tím nepřítelem, který svádí člověka k hříchu, a pokud může, ničí ho. Nauka, že bezbožní jsou trápeni ohněm a sírou ve věčném pekle a že za hříchy, které spáchali za svého krátkého života na zemi, budou mučeni tak dlouho, jak dlouho bude žít Bůh, je neslučitelná s Boží láskou a milosrdenstvím i s naším lidským smyslem pro spravedlnost! Jeden učený teolog řekl: „Pohled na pekelná muka navždy zvýrazní blaženost vykoupených. ... Poznejí, jak jsou šťastní.“

Kde lze v Božím slovu nalézt takovou nauku? Mají snad být city vykoupených nahrazeny krutostí divochů? Ne, Bible nic takového neučí. „Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvráťte se, odvráťte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ (Ez 33,11).

Libuje si Bůh v pohledu na nekončící mučení? Má radost z toho, když se z pekelných plamenů ozývá sténání a výkřiky

trpících? Mohou tak strašné zvuky znít Věčné Lásce jako příjemná hudba? Takové učení je hrozným rouháním! To, že všechny stvořené bytosti uctívají a chválí svého Tvůrce, Pána vesmíru, je dáno velikostí Jeho lásky, ne věčným trestáním hříšníků.

FALEŠNÉ UČENÍ O VĚČNÉM SOUŽENÍ

Falešné učení o věčném utrpení bezbožných napáchalo nevýslovné zlo. Učení Bible, plné lásky a dobroty, zastírá pověrami a příkrývá hrůzou. Satan líčí Boží povahu falešnými barvami, aby lidé měli z našeho milosrdného Stvořitele strach, hrůzu a dokonce ho nenáviděli. Hrůzné představy o Bohu, které jsou tímto učením šířeny z kazatelen po celém světě, učinily z tisíců, ba milionů lidí pochybovače a ateisty.

Nauka o věčném utrpení bezbožných je jednou ze lživých nauk, které v Janově prorocství tvoří „víno smilství“ duchovního Babylónu, jímž opájí všechny národy (Zj 14,8; 17,2). Kristovi služebníci přijali toto učení od Říma, právě tak jako nesprávný den odpočinku.³ Jestliže odmítáme svědectví Božího slova a přijímáme falešné nauky proto, že tomu tak učili naši otcové, vztahuje se i na nás odsouzení vynesené nad Babylónem – pijeme „víno jeho smilstva“.

Mnoho lidí zachází do opačného extrému. Uvědomují si, že Písmo představuje Boha jako bytost plnou lásky a soucit, a je jim těžko uvěřit, že by svá stvoření vydal ohni věčně hořícího pekla. Protože se však domnívají, že duše je přirozeně nesmrtelná, docházejí k závěru, že budou nakonec zachráněni všichni lidé. Hříšník může dál žít ve svém sobectví, nere-

³ Pro více informací o dni odpočinku viz kapitola 8 této knihy.

spektovat Boží požadavky, a přesto ho prý Bůh nakonec milostivě přijme. Takové učení, které spoléhá na Boží milost, ale nebere vážně Boží požadavky, vyhovuje neobrácenému srdci.

UNIVERZÁLNÍ SPASENÍ NENÍ BIBLICKÉ

Zastánci nauky o univerzálním spasení překrucují Písmo. Svým způsobem opakují lež, kterou vyslovil had v ráji: „Nepropadnete smrti... V den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh.“ Satan tvrdí, že i nejhorší hříšník – vrah, zloděj, cizoložník – bude mít po smrti možnost vstoupit do věčné blaženosti. To není nic jiného než příjemně znějící báchorka, určená k tomu, aby uspokojila neobrácené srdce.

Kdyby byla pravda, že duše všech lidí odcházejí v okamžiku smrti přímo do nebe, pak bychom si měli raději přát smrt než život. Tato víra může některé lidi přivést k tomu, že sami ukončí svůj život. Když na ně dolehnou strasti, těžkosti a zklamání, může se jim zdát celkem jednoduché „přetrhnout nit života“ a odejít do věčné blaženosti.

Bůh však ve svém slově jednoznačně prohlašuje, že potrestá přestupníky svého zákona. Ti, kdo si namlouvají, že Bůh je příliš milosrdný, než aby uplatnil spravedlnost vůči hříšníkům, by se měli podívat na golgotský kříž. Smrt bezhříšného Božího Syna dosvědčuje, že „mzdou hříchu je smrt“ (Ř 6,23), že každé přestoupení Božího zákona přináší spravedlivou odplatu. Kristus, který byl bez hříchu, byl odsouzen jako ten nejhorší zločinec kvůli člověku. Nesl vinu za všechna naše přestoupení. Tvář Jeho Otce se před ním ukryla, až Jeho srdce puklo a život v Něm uhasl. To vše proto, aby hříšníci mohli být zachráněni. Každý, kdo odmítá tak draze vykoupené odpuštění, musí sám nést vinu a trest za své přestoupení.

PODMÍNKY JSOU STANOVENY

„Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé“ (Zj 21,6). Toto zaslíbení platí jen pro ty, kdo žízní. „Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem“ (Zj 21,7). V dalších verších jsou uvedeny také podmínky daru věčného života. Abychom se stali dědici Božího království, musíme bojovat proti hříchu a zvítězit nad ním.

„Svévolníkovi se dobře nepovede“ (Kaz 8,13). Hříšník hromadí proti sobě „Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud. On odplatí každému podle jeho skutků. ... Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo“ (Ř 2,5.6.9).

„Žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím“ (Ef 5,5). „Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. Venku zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři – každý, kdo si libuje ve lži“ (Zj 22, 14.15).

Bůh sám nechal pro člověka napsat slova o tom, jak jedná s hříchem. „Všechny svévolníky vyhlazuje. ... Vzpurní budou do jednoho vyhlazeni, potomstvo svévolníků bude vymýceno“ (Ž 145,20; 37,38). Moc a autorita Boží vlády ukončí vzpouru vyvolanou satanem. Vynesený rozsudek nad hříšníky však bude v plném souladu s Božím charakterem – s Jeho spravedlností, milosrdenstvím a dobrotou.

Bůh nemanipuluje s lidskou vůlí. Nemá zalíbení v otrocké poslušnosti. Preje si, aby ho bytosti, které stvořil, milovaly, protože si jejich lásku zaslouží. Chce, aby ho poslouchaly, protože si uvědomují hodnotu Jeho moudrosti, spravedlnosti a lásky. Zásady Boží vlády se dokonale shodují s příkazem Spasitele: „Milujte své nepřátele“ (Mt 5,44). Bůh vykoná spra-

vedlivý soud nad bezbožnými pro blaho vesmíru – a vlastně i pro blaho jich samých. Chtěl by je učinit šťastnými, kdyby to neodporovalo zákonům Jeho vlády a spravedlnosti Jeho povahy. Projevuje jim svou lásku a nabízí jim svou milost. Oni však Jeho láskou pohrdají, přestupují Jeho zákon a odmítají Jeho milost. A přestože stále přijímají Boží dary, vůči Dárci se chovají neuctivě. Pán respektuje jejich rozhodnutí a snáší jejich převrácenost. Ale rozhodně je nepřipoutá k sobě násilím a nebude je nutit, aby plnili Jeho vůli.

NEPŘIPRAVENI VSTOUPIT DO NEBE

Lidé, kteří si vybrali za svého vůdce satana, nejsou připraveni vstoupit do Boží přítomnosti. V jejich povaze zakořenila pycha, faleš, požitkářství a krutost. Mohli by vstoupit do nebe a žít věčně s lidmi, které tady na zemi nenáviděli? Pravda nebude pro lháře nikdy příjemná. Pokora nikdy neuspokojí sebestřednost. Čistota není přijatelná pro zkaženého a nesobecká láska se sobci nikdy nezalíbí. Jakou radost by mohlo nebe nabídnout lidem, kteří mají výhradně sobecké zájmy?

Mohou lidé, kteří nenávidí Boha, pravdu a svatost, přijít mezi nebeské zástupy a zpívat s nimi chvalozpěvy? Bůh jim poskytl lhůtu milosti, aby se připravili na věčnost s Ním, oni ale nikdy neučili svou mysl, aby si zamilovala čistotu. Nikdy se neučili jazyku nebes – a nyní je už příliš pozdě.

Život prožitý ve vzpouře proti Bohu je nepřipravil pro nebe. Svatost a pokoj nebe by jim působily utrpení. Boží sláva by pro ně byla zničujícím ohněm. Toužili by z tak svatého místa uprchnout. Přáli by si zemřít, aby se ukryli před tváří Spasitele, který zemřel, aby je zachránil. Bezbožní lidé sami rozhodují o svém údělu. Sami se dobrovolně vyloučili z nebe, Bůh to ve své spravedlnosti a milosti jen přijme. Podobně

jako voda potopy ohlašuje také oheň Božího soudu, že ty, kteří si vědomě vybrali zlo, nelze zachránit. Navykli si žít ve vzpouře, a když jejich život končí, je už příliš pozdě na to, aby obrátili proud svých myšlenek opačným směrem, od svévole k poslušnosti, od nenávisti k lásce.

DVA ÚDĚLY

„Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 6,23). Život je dědictví spravedlivých, smrt je úděl bezbožných. Bible dává do protikladu „druhou smrt“ jako opak věčného života (srov. Zj 20,14).

V důsledku Adamova pádu do hříchu postihla smrt celý lidský rod. Všichni bez rozdílu odcházejí do hrobu. Plán spasení však zajistil, aby všichni lidé mohli být vzkříšeni. „Spravedliví i nespravedliví vstanou k soudu ... jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života“ (Sk 24,15; 1K 15,22).

Bible však rozeznává dvě rozdílné skupiny lidí, kteří budou vzkříšeni. „Všichni v hrobech uslyší Jeho hlas a vyjdou: Ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení“ (J 5,28.29).

KONEC UTRPENÍ

Ti, kdo „jsou hodni“ (L 20,35) mít podíl na vzkříšení k životu, jsou „blahoslavení a svatí“. „Nad těmi druhá smrt nemá moci“ (Zj 20,6). Ostatní, kteří vírou a pokáním nepřijali odpuštění, musejí nést „mzdu hříchu“, trest „podle jejich skutků“, který končí „druhou smrtí“.

Protože Bůh nemůže zachránit hříšníka s jeho hříchy, ukončí jeho život, který hříšník svým přestoupením odmítl a prokázal, že ho není hoden. „Ještě maličko a bude po své-

volníkovi, všimneš-li si jeho místa, bude prázdné“ (Ž 37,10). „Zmizí, jako by nikdy nebývali“ (Abd 16). Ztratí se v beznadějném, věčném zapomnění.

Tak bude odstraněn hřích. „Do záhuby jsi svrhl svévolníka, jejich jméno zahladil jsi navěky a navždy. Po nepříteli zůstaly provždy jen trosky“ (Ž 9,6.7). Apoštol Jan, jak je zaznaménáno v knize Zjevení, slyšel chvalozpěv, ve kterém se neozval jediný falešný tón. Ani jedna ztracená duše se ve svém nekončném trápení nerouhala Bohu. Trpící bytosti v pekle nebudou svými výkřiky rušit zpěv vykoupených.

Z nepravdivého učení o přirozené nesmrtelnosti lidské duše vychází učení o vědomém stavu po smrti. Tato nauka, podobně jako učení o věčném utrpení, odporuje Písmu, zdravému úsudku i lidskému citu.

Podle všeobecně rozšířeného přesvědčení vědí vykoupení lidé v nebi všechno, co se děje na zemi. Jak by mohlo být nebe pro zesnulé místem radosti, kdyby věděli o strastech žijících lidí a museli se dívat, jaké prožívají starosti, zklamání a životní nesnáze? Jak pobuřující je představa, že jakmile člověk naposledy vydechne, dostane se duše hříšníka, který nečinil pokání, do pekelných plamenů!

Co o tom říká Písmo? Mrtvý neví nic: „Jeho duch odchází, on se vrací do své země, tím dnem berou za své jeho plány“ (Ž 146,4). „Živí totiž vědí, že zemrou, mrtví nevědí zhola nic. Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje“ (Kaz 9,5.6). „Vždyť podsvětí nevzdává ti chválu, smrt tě nedovede chválit, ti, kdo sestoupili do jámy, už nevyhlíží tvou věrnost. Živý, jenom živý, vzdá ti chválu jako já dnes“ (Iz 38,18.19). „Mezi mrtvými tě nebude nic připomínat; což ti v podsvětí vzdá někdo chválu?“ (Ž 6,5).

Petr se o Letnicích zmínil o praotci Davidovi a prohlásil, že „zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až dodnes... David nevstoupil na nebe“ (Sk 2,29–34). To, že David zůstává v hrobě až do vzkříšení, dokazuje, že spravedliví lidé neodcházejí při smrti do nebe.

VZKŘÍŠENÍ K VĚČNÉMU ŽIVOTU

Když Ježíš odcházel od svých učedníků, neřekl jim, že za ním brzy přijdou, ale slíbil jim: „Jdu, abych vám připravil místo, a odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě“ (J 14,2.3). Apoštol Pavel napsal, že „zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“ A k tomu dodává: „Těmito slovy se vzájemně potěšujte“ (1Te 4,16–18). Až Pán přijde, bude zlomena moc smrti a hrobu a „ti, kdo zemřeli v Kristu,“ budou vzkříšeni k věčnému životu.

Bůh bude každého soudit podle záznamů v nebeských knihách a všichni dostanou odměnu podle svých skutků. Tento soud se nekoná při smrti jednotlivého člověka. „Ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět“ (Sk 17,31). „Hle, přichází Pán s desetitisíci svých svatých, aby vykonal soud nade všemi“ (Ju 14.15).

Kdyby se mrtví už těšili v nebeské blaženosti nebo kdyby se svíjeli v pekelných plamenech, k čemu by byl další soud? Boží slovo dává na tyto důležité otázky naprosto jasné a jednoznačné odpovědi, kterým mohou porozumět i prostí lidé. Můžeme však najít něco moudrého nebo pravdivého v dnešní obecně rozšířené nauce? Mohli by spravedliví přijmout po-

chvalu: „Správně, služebníku dobrý a věrný, ... vejdi a raduj se u svého pána“ (Mt 25,21), kdyby v Boží přítomnosti žili už po celá staletí? Povolá snad Soudce nebe a země bezbožné z místa muk, aby nad nimi vynesl rozsudek: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně“ (Mt 25,41)?

Učení o nesmrtelnosti duše patří mezi falešné nauky, které se do křesťanství dostaly z pohanství. Martin Luther je přiřadil k oněm „nehorázným výplodům, které patří na smetiště římských dekretů“.⁴ Bible jasně učí, že mrtví spí až do vzkříšení.

NESMRTELNOST PŘICHÁZÍ S JEŽÍŠOVÝM NÁVRATEM

Všichni spravedliví v pokoji odpočívají v hrobě. Čas, ať dlouhý nebo krátký, je pro ně jen okamžikem. Spí a teprve Boží polnice je probudí k slavné nesmrtelnosti. „Až se naposled ozve polnice, ... mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti... A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: Smrt je pohlcena vítězstvím!“ (1K 15,52.54).

Až budou povoláni z hlubokého spánku, začnou přemýšlet o tom, na co přestali myslet, než zemřeli. Posledním pocitem byl strach ze smrti, poslední myšlenkou to, že propadají moci hrobu. Až povstanou z hrobu, jejich první radostnou myšlenkou vyjádří vítězné zvolání: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ (1K 15,55).

⁴ E. Petavel, *The Problem of Immortality (Problém nesmrtelnosti)*, str. 255.

KAPITOLA 5

FALEŠNÁ NADĚJE

Učení o přirozené nesmrtelnosti, převzaté z pohanské filozofie a během doby temna a velkého odpadnutí přičleněné ke křesťanské vírouce, zatlačilo pravdu, kterou tak jasně učí Písmo, a sice že „mrtví nevědí zhola nic“ (Kaz 9,5). Mnozí věří, že duchové mrtvých jsou „duchové, vysílání k službě těm, kdo mají dojít spasení“ (Žd 1,14).

Víra, že duchové mrtvých se vracejí, aby sloužili živým lidem, připravila cestu modernímu spiritismu. Jestliže poznání mrtvých významně převyšuje poznání, které měli zaživa na zemi, proč by se nemohli vrátit na zem, aby poučovali žijící? Jestliže se duchové mrtvých vznášejí nad svými přáteli na zemi, proč by s nimi nemohli komunikovat? Jak ovšem potom mohou lidé, kteří věří v posmrtný život, zavrhnout to, co jim tito duchové sdělují jako poznání pocházející od Boha? Tímto způsobem, který je pokládán za posvátný, uskutečňuje satan své úmysly. Padlí andělé přicházejí jako poslové ze světa duchů.

Satan má moc předvést lidem podobu jejich zesnulých přátel. Podvod je dokonalý, všechno napodobuje s podivuhodnou přesností. Mnozí lidé se nechávají potěšit ujištěním, že

jejich milovaní odešli do nebeské blaženosti, a přitom – aniž si uvědomují nebezpečí – naslouchají duchům, „kteří svádějí démonskými naukami“ (1Tm 4,1).

Ti, kdo zemřeli nepřipraveni, tvrdí, že jsou v nebi šťastní, že tam dokonce zaujímají vznešené postavení. Domnílí návštěvníci ze světa mrtvých pronášejí někdy varování a výstrahy, které se pak prokáží jako správné. Tím si získávají důvěru, aby následně mohli šířit učení, které přímo podkopává víru v Písmo. To, že někdy říkají pravdu nebo že jsou schopni předpovědět i budoucí události, dává jejich výpovědím zdání spolehlivosti. Proto tolik lidí ochotně přijímá jejich falešné učení. Zapomínají na Boží zákon, pohrdají Duchem milosti. Duchové popírají Kristovo božství a Stvořiteli připisují stejné postavení, jaké zaujímají sami.

Je sice pravda, že někteří lidé místo skutečného spiritismu předvádějí jen různé triky, existují však také jednoznačné projevy nadpřirozené moci, dílo způsobované padlými anděly. Někteří lidé jsou oklamáni právě proto, že spiritismus považují pouze za lidský podvod. Když se pak blíže seznámí s některými projevy, které nutně musí pokládat za nadpřirozené, mylně je považují za projev Boží moci.

Satanova pomoc umožnila faraonovým kouzelníkům, aby napodobili Boží dílo (srov. Ex 7,10–12). Apoštol Pavel napsal, že před druhým příchodem Ježíše Krista uvidíme „v moci satanově ... konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravost“ (2Te 2,9.10). A apoštol Jan říká: „Činí veliká znamení, dokonce i oheň z nebe nechá před zraky lidí sestoupit na zem. Bylo jí dáno dělat znamení ... a svádět jimi obyvatele země“ (Zj 13,13.14). Proroctví předpovídá, že lidé budou podvedeni zázraky, které satanovi pomocníci opravdu konají, ne jen předstírají.

SATANOVA VÝZVA PRO VZDĚLANÉ LIDI

Lidem vzdělaným a kultivovaným předkládá kníže temnosti spiritismus v jemnější a rozumnější formě; dokáže nadchnout obrazotvornost strhujícími představami a získat si náklonnost výmluvným líčením lásky a lidumilnosti. Svádí lidi k tomu, aby byli pyšní na svou vlastní moudrost a pohrdali Bohem.

Satan dnes klame lidi stejně, jako oklamal Evu v ráji, když v ní vzbudil touhu po sebepovýšení. „Budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Gn 3,5). Spiritismus učí, „že člověk je tvor pokroku ... až k božství“. Učí také, že „soud bude spravedlivý, protože každý bude soudit sám sebe... Každý máte v sobě trůn. ... Každá spravedlivá a dokonalá bytost je Kristem.“

Satan tvrdí, že nikoli Boží zákon, ale přirozenost člověka je jediným kritériem soudu. Tím by však všechny hodnoty a ideály ztratily svoji velikost. Člověk se nikdy nedostane nad svoji úroveň čistoty, pravdy a dobroty. Je-li jeho nejvyšším ideálem vlastní já, nedosáhne nikdy něčeho vznešenějšího. Pouze Boží milost má moc povznést člověka. Pokud je však ponechán sám sobě, vede jeho cesta nevyhnutelně dolů.

VÝZVA K LÁSCE K POŽITKŮM

Smyslným a nestřídmým lidem, kteří se ženou za počitky, předkládá satan spiritismus v hrubší podobě. V jeho hrubších formách nacházejí to, co odpovídá jejich sklonům. Satan si všímá, k jakým hříchům kdo tíhne, a dbá na to, aby pak člověku nescházely příležitosti uspokojovat sklony ke zlému. Svádí lidi, aby přeháněli to, co je jinak samo o sobě správné a dobré, a aby nestřídmostí oslabovali své tělesné, duševní i duchovní síly. Satan zničil a stále ničí tisíce lidí tím, že je svádí, aby uspokojovali své vášně a tím se stávali stále hrubší. A aby dokonal své dílo zkázy, prohlašuje prostřednictvím duchů, že „pravé

poznání pozvedá člověka nad každý zákon“, že „vše, co existuje, je správné“, že „Bůh nikoho neodsuzuje“ a že „všechny hříchy jsou neškodné“. Když lidi svede, aby uvěřili, že nejvyšším zákonem je žádost, že svoboda znamená nevázanost a člověk že je odpovědný pouze sobě a jen sám sobě bude skládat účty, nedivme se, že se všude šíří zkaženost a mravní úpadek. Tisíce lidí dychtivě přijímají učení, které jim dovoluje žít podle svých tělesných žádostí. Satan s uspokojením nachází ve svých léčkách tisíce těch, kdo se považují za Kristovy následovníky.

Bůh dal lidem dostatek informací, aby mohli tento podvod odhalit. Jak jsme si již ukázali, učení, které tvoří vlastní základ spiritismu, naprosto odporuje výrokům Písma. Bible říká, že mrtví nevědí nic, že jejich myšlení vymizelo; nevědí nic o radostech a starostech lidí na zemi.

ZAKÁZANÝ KONTAKT

Bůh navíc výslovně zakázal jakýkoli styk s duchy zesnulých. „Vědecké duchy“, jak nazývali tyto návštěvníky z jiných světů, prohlašuje Bible za „démony“ (srov. Nu 25,1–3; Ž 106,28; 1K 10,20; Zj 16,14). Bůh zakázal komunikaci s těmito duchy pod trestem smrti (Lv 19,31; 20,27). Ale spiritismus pronikl i na vědecká pracoviště, do církví, do zákonodárných sborů i vládnoucích kruhů. Tento obrovský podvod není nic jiného než čarodějnictví: ve starých dobách odsouzené a zakázané, avšak dnes oživené v nové podobě.

Když satan namlouvá světu, že i nejhorší lidé se dostali do nebe, říká tím: „Nezáleží na tom, zda věříte nebo nevěříte v Boha a v Bibli. Žijte, jak se vám líbí, do nebe se stejně dostanete.“ Boží slovo však varuje: „Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu“ (Iz 5,20).

BIBLE JE PŘEDSTAVOVÁNA JAKO SMÝŠLENÝ PŘÍBĚH

Tito lživí duchové se vydávají také za apoštoly, kterým do úst vkládají výroky, jež jsou v přímém protikladu k tomu, co apoštolové napsali, když žili na zemi. Satan přesvědčuje lidi, aby uvěřili, že Bible je výmysl; že je to kniha, která se hodila pro naše předky, ale dnes už je zastaralá. Jako náhradu za Boží slovo předkládá satan projevy duchů. Knihu, která odsuzuje jej i jeho následovníky, odsouvá stranou a Spasitele světa představuje jako obyčejného člověka. Přívrženci spiritistických projevů se pokoušejí vzbudit zdání, že na životě našeho Spasitele není nic mimořádného. Prohlašují, že jejich zázraky zdaleka překonávají činy Ježíše Krista.

Spiritismus se dnes halí do roucha křesťanství. Ale nemůže popřít ani zakrýt své učení. Ve své dnešní podobě je podvodem ještě nebezpečnějším a záludnějším. Předstírá, že přijímá a uznává Ježíše Krista a Bibli, ale vykládá ji tak, aby to vyhovovalo neobrácenému srdci. Mluví o lásce jako o hlavní Boží vlastnosti, ale snižuje ji na pouhou sentimentalitu. Božímu odsouzení hříchu a požadavkům Jeho svatého zákona nevěnuje pozornost. Klamné pohádky svádějí lidi, aby odmítali Bibli jako základ své víry. Tím vlastně zapírají Krista jako kdysi, ale většina lidí si tohoto klamu není vědoma.

Jen málokdo si plně uvědomuje klamnou moc spiritismu. Mnozí se spiritismem zabývají jen ze zvědavosti. Zděsili by se při pomyslení, že se mohou dostat pod nadvládu satanských duchů. Mají však odvalu vkročit na zakázanou půdu, kde na ně nepřítel může působit navzdory jejich vůli. Pokud dovolí, aby jednou ovládl jejich myšlení, zmocní se jich. Pak už se jej vlastními silami nedokážou zbavit. Z tohoto zajetí je může vysvobodit jediné Boží moc, kterou Pán propůjčí jako odpověd' na opravdovou modlitbu.

Lidé, kteří vědomě trpí hříšné sklony ve své povaze nebo se dobrovolně poddávají hříchu, přivolávají satanovo pokušení. Oddělují se od Boha a připravují se o ochranu Jeho andělů.

„Řeknou vám: ‚Dotazujte se duchů zemřelých a jasnovidců, kteří sípají a mumlají.‘ Což se lid nemá dotazovat svého Boha? Na živé se má ptát mrtvých? K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitrní záře?“ (Iz 8,19.20).

Kdyby lidé uznali pravdu o přirozenosti člověka a o stavu mrtvých, tak jasně vyloženou v Bibli, rozpoznali by v projevech spiritismu satanovu moc a klamné zázraky. Mnozí ale před pravdou raději zavírají oči a satan je zaplétá do svých sítí. „Nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. Proto je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži“ (2Te 2,10.11).

Ty, kdo se stavějí proti učení spiritismu, napadá satan a jeho andělé. Satan se nevzdá ani kousku území, pokud jej nezaženou nebeští poslové zpět. Umí citovat Písmo a překrucovat jeho výroky. Lidé, kteří chtějí obstát v této nebezpečné době, musí proto rozumět biblickému poselství.

ZNALOST PÍSMO

Đábelští duchové, kteří se zjevují v podobě zesnulých příbuzných nebo přátel, budou působit na naše city a konat zázraky. Musíme být připraveni odolat jim pomocí biblické pravdy, která říká, že mrtví nevědí nic a že tímto způsobem se zjevují đábelští duchové.

Všichni, jejichž víra není pevně založena na Božím slovu, budou podvedeni a přemoženi. Satan působí „všemožnou nepravost“ a jeho klamy budou stále narůstat. Kdo chce poznat pravdu a opravdově ji hledá, kdo usiluje očistit svou duši poslušností, ten najde v Bohu bezpečnou ochranu. Spasitel spíše

vyšle všechny anděly z nebe, aby ochránili Jeho lid, než by dovolil, aby třeba jediného člověka, který mu důvěřuje, přemohl satan. Lidé, kteří se utěšují myšlenkou, že Bůh nebude hříšníky trestat, kteří odmítají pravdy, jež dal Bůh jako obranu v dobách tísně, přijmou lži, které satan nabízí – a mezi ně patří i klamné představy spiritismu.

Posměvači zesměšňují výroky Písma o plánu vykoupení a o odplatě, která postihne ty, kdo odmítají pravdu. Tváří se, že mají soucit s lidmi, kteří jsou natolik omezení, slabí a pověřiví, že se řídí příkazy Božího zákona. Tak dokonale se oddali pokušiteli, tak těsně jsou s ním spojeni, tak důkladně jsou prostoupeni jeho duchem, že nemají sílu ani chuť osvobodit se z jeho zajetí.

Satan své působení staví na ujištění daném Evě v ráji: „Nikoli, nepropadnete smrti. V den, kdy z něho pojiíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Gn 3,4.5). Svého vrcholného podvodu dosáhne na konci času. Prorok napsal: „Hle ... tři nečistí duchové, podobní ropuchám. Jsou to duchové ďábelští, kteří činí zázračná znamení. Vyšli ke králům celého světa, aby je shromáždili k boji v rozhodující den všemohoucího Boha“ (Zj 16,13.14).

Kromě těch, které bude chránit Boží moc prostřednictvím víry v Boží slovo, zachvátí celý svět satanův klam. Lidi, které ďábel ukolébává v pocitu, že jim nehrozí žádné nebezpečí, probudí teprve příchod Božího hněvu.

KAPITOLA 6

PRAVÝ POKOJ

Všude tam, kde lidé věrně hlásali Boží slovo, se projevil jeho nebeský původ. Slovo pohnulo svědomím hříšníků. Ve své mysli a srdci byli usvědčeni – dolehlo na ně vědomí hříchu, spravedlnosti a nadcházejícího soudu. Uvědomili si, jak spravedlivý je Hospodin, a v úzkosti volali: „Kdo nás vysvobodí z tohoto těla smrti?“ (Ř 7,24). Když se pak seznámili s golgotským křížem, pochopili, že pouze zásluhy Ježíše Krista mohou odčinit jejich přestoupení. Jen díky krvi Pána Ježíše „Bůh trpělivě promíjel hříchy“ (Ř 3,25).

Tito lidé uvěřili, dali se pokřtít a začali nový život. Vírou v Božího Syna žili podle Jeho vzoru, napodobovali Jeho povahu a očišťovali se tak, aby byli čistí jako on. To, co kdysi nenáviděli, začali nyní milovat, co jim bylo kdysi příjemné, začali si nyní oškľivít. Pýchu a panovačnost nahradila pokora a laskavost, namísto ješitnosti a domýšlivosti se dostavila skromnost a zdrženlivost. Z opilců se stávali abstinenti, ze zhýralců lidé ctnostní. Už nehledali „vnější ozdoby – splétání vlasů, ověšování se zlatem, střídání oděvů – nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelé: tichého a pokorného ducha; to je před Bohem převzácné“ (1Pt 3,3.4).

Probuzenecká hnutí vedla k výzvám k hříšníkům. Nejzřejmější výsledky takovýchto hnutí se projevily u lidí, kteří se nebáli sebezapření, ale naopak je těšilo, že mohou snášet soužení pro Ježíše Krista. U těch, kdo se rozhodli následovat Ježíše, byla patrná změna. Takové výsledky se v minulosti vždy projevily jako následek náboženského obrození.

Mnohá probuzenecká hnutí moderní doby se však od těchto zásadně liší. Je sice pravda, že mnozí o sobě prohlašují, že prožili obrácení, a některé církve zaznamenávají velký přírůstek členů. Dlouhodobé výsledky nás však neopravňují k domněnce, že také přinesla odpovídající rozvoj skutečného duchovního života. Světlo, které nakrátko vzplane, brzy opět uhasne.

Nejvyšším životním zájmem každého opravdově obráceného je vztah k Bohu a k věčným hodnotám. Kde je však v dnešních církvích opravdová oddanost Bohu? Nově obrácení lidé neodkládají svou pýchu ani lásku ke světu. Nejsou o nic ochotnější zapřít se a následovat milujícího a pokorného Ježíše, než byli před svým obrácením. Z mnoha církví se téměř vytratila síla zbožnosti.

PRAVÍ NÁSLEDOVNÍCI JEŽÍŠE KRISTA

Navzdory všeobecnému úpadku víry jsou v těchto církvích stále ještě praví následovníci Ježíše Krista. Dříve než na zem dopadnou konečné Boží soudy, dojde mezi Božím lidem k takovému oživení původní zbožnosti, jaké se neprojevilo od doby apoštolů. Na Boží lid sestoupí Boží Duch a mnozí se oddělí od těch církví, v nichž láska ke světu potlačila lásku k Bohu a Jeho slovu. Mnoho duchovních i členů těchto církví radostně přijme velké pravdy, které nechal hlásat Bůh, aby se lidé připravili na Kristův druhý příchod.

Nepřítel spasení by ovšem toto dílo rád zmařil. Proto dříve než přijde doba pro toto hnutí, pokusí se jej napodobit. V církvích, které dostane pod svou klamnou moc, vzbudí dojem, že na ně Bůh seslal své zvláštní požehnání. Zástupy lidí budou jásat, že Bůh pro ně koná úžasné věci, přitom však půjde o působení jiného ducha. Pod náboženským pláštíkem se satan pokusí rozšířit svůj vliv na celý křesťanský svět. Zápůsobí přes citové vzrušení směsí pravdy a klamu dobře připravenou k tomu, aby zmátla lidi.

Ve světle Božího slova není obtížné rozpoznat podstatu těchto hnutí. Můžeme si být jisti tím, že tam, kde lidé neberou vážně svědectví Bible a odmítají prosté pravdy, které prověřují lidská srdce a vyžadují sebezapření i odmítnutí světa, tam Bůh své požehnání neuděluje. A podle pravidla „po jejich ovoci je poznáte“ (Mt 7,16) je zřejmé, že tato hnutí nejsou dílem Božího Ducha.

Štítem proti satanovým podvodům je Boží slovo, zatímco opomíjení biblických pravd otevírá dveře všemu zlému, které je nyní ve světě značně rozšířeno. Lidé do velké míry ztrácejí ze zřetele důležitost Božího zákona. Nesprávné chápání Božího zákona vede k mylným názorům na obrácení a posvěcení a vyvolává úpadek zbožnosti v církvích. Právě zde můžeme hledat důvod, proč v dnešních oživeneckých hnutích schází Boží Duch a Jeho moc.

ZÁKON SVOBODY

Mnozí náboženští učitelé tvrdí, že Kristus svou smrtí zákon zrušil. Jiní pokládají zákon za těžké břemeno a jako protiklad závaznosti zákona vyzdvihují svobodu evangelia.

Proroci a apoštolové však posuzovali svatý Boží zákon úplně jinak. David prohlásil: „Volně budu chodit, na tvá

ustanovení se dotazují“ (Ž 119,45). Apoštol Jakub nazývá Desatero „dokonalým zákonem svobody“ (Jk 1,25). A Jan v knize Zjevení vyslovuje požehnání těm, „kdo jednají podle jeho přikázání a mají přístup ke stromu života i do bran města“ (Zj 22,14).

Kdyby bylo možné zákon změnit nebo zrušit, pak by Kristus nemusel zemřít, aby zachránil člověka od trestu za hřích. Boží Syn přišel, aby „vyvýšil a zvelebil zákon“ (Iz 42,21). Prohlásil: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon... Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona“ (Mt 5,17.18). Sám o sobě pak Ježíš řekl: „Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru“ (Ž 40,8).

Boží zákon je ve své podstatě nezměnitelný. Je zjevením charakteru Zákonodárce. Bůh je Láska a stejně tak i podstata Jeho zákona je láska. „Láska je naplněním zákona“ (Ř 13,10). Žalmista napsal: „Tvůj Zákon je pravda... Všechna tvá přikázání jsou spravedlivá“ (Ž 119,142.172). A apoštol Pavel prohlásil: „Zákon je tedy svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré“ (Ř 7,12). Takovýto zákon musí být věčný stejně jako jeho Zákonodárce.

Obrácení a posvěcení smiřuje lidi s Bohem tím, že je vede k souladu se zásadami Božího zákona. Na počátku žil člověk v dokonalé harmonii s Božím zákonem. Hřích však člověka odcizil Stvořiteli. Jejich srdce byla ve válce s Božím zákonem. „Tělesné smýšlení je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu“ (Ř 8,7). Ale „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna“ (J 3,16), aby se člověk mohl smířit s Bohem a být znovu přiveden do souladu se svým Stvořitelem. Tato změna je důsledkem znovuzrození, bez něhož hříšník „nemůže spatřit Boží království“ (verš 3).

USVĚDČENÍ Z HŘÍCHU

Prvním krokem ke smíření s Bohem je přesvědčení o vlastní hříšnosti. „Hřích je porušení zákona“ (1J 3,4). „Ze zákona pochází poznání hříchu“ (Ř 3,20). Má-li hříšník poznat svou vinu, musí posuzovat svůj charakter podle Božího měřítka spravedlnosti. Zákon je zrcadlo, které ukazuje dokonalost spravedlivého Božího charakteru a umožňuje člověku, aby poznal své nedostatky.

Zákon nám umožňuje poznat naše hříchy, avšak nenabízí žádné řešení. Ukazuje, že údělem přestupníka je smrt. Jen Kristovo evangelium může člověka osvobodit od trestu za hřích a očistit jej před zákonem a soudem. Je však nezbytné projevit lítost před Bohem, jehož zákon jsme přestoupili, a uvěřit v Ježíše Krista a Jeho zástupnou oběť. Jen tak nám mohou být odpuštěny hříchy, které Bůh „již dříve trpělivě promíjel“ (Ř 3,25), a staneme se Božím dítětem.

MARTIN LUTHER JE UKÁZKOU, JAK NALÉZT ODPUŠTĚNÍ A SPÁSU

Opravdová touha po smíření s Bohem přivedla Martina Luthe-
ra k tomu, že se stal mnichem. V mnišském řádu musel vyko-
návat nejhrubší práce a žebrať po domech. Trpělivě toto poko-
řování snášel, protože se domníval, že za své hříchy musí trpět.

Vedl velmi přísný život. Pomocí postů, nočních bdění a bi-
čování se snažil potlačit své přirozené žádosti. Později řekl:
„Může-li se mnich dostat do nebe díky svým mnišským skut-
kům, pak bych na to měl jistě nárok... Kdyby to bylo po-
kračovalo dále, určitě bych si umrtvováním přivodil smrt.“⁵

⁵ J. H. Merle D'Aubigne: History of the Reformation of the Sixteenth Century (Dějiny reformace šestnáctého století), sv. 2, kap. 3.

Přestože se snažil ze všech sil, jeho nitro nenacházelo pokoj. Nakonec se dostal až na pokraj zoufalství.

Když už se Lutherovi zdálo, že je všechno ztraceno, poslal mu Bůh přítele. Byl to zbožný Staupitz. Otevřel Lutherovi Boží slovo a vedl ho, aby přestal myslet na sebe a aby hleděl na Ježíše Krista. „Netrap se nad svými hříchy, ale raději se vrhni do náruče Vykupitele. Doufej v něho, ve spravedlnost Jeho života, ve výkupnou moc Jeho smrti... Boží Syn se stal člověkem, aby ti dal důkaz Boží lásky. Miluj Krista, který tě miloval jako první.“⁶ Na Luthera tato slova hluboce zapůsobila. Jeho ustarané srdce došlo k vnitřnímu pokoji.

Později Luther začal lidi varovat z kazatelny. Vysvětloval jim, jak je hřích Bohu odporný, a učil je, že člověk nemůže svými skutky zmírnit svou vinu nebo se vyhnout trestu. Pouze lítost před Bohem a víra v Ježíše Krista mohou hříšníka zachránit. Kristovu milost nelze koupit, je to nezasloužený dar. Luther lidem radil, aby nekupovali odpustky, ale aby ve víře vzhlíželi k ukřižovanému Vykupiteli. Vyprávěl jim svou vlastní bolestnou zkušenost a ujišťoval posluchače, že až když začal věřit v Ježíše Krista, našel pokoj a radost.

ZPROŠŤUJE NÁS ODPUŠTĚNÍ POSLUŠNOSTI?

Smí člověk přestupovat Boží zákon? Apoštol Pavel napsal: „To tedy vírou rušíme zákon? Naprosto ne. Naopak, zákon potvrzujeme“ (Ř 3,31). „Hříchu jsme přece zemřeli – jak bychom v něm mohli dále žít?“ (Ř 6,21). A apoštol Jan uvádí: „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho

⁶ J. H. Merle D'Aubigne: History of the Reformation of the Sixteenth Century (Dějiny reformace šestnáctého století), sv. 2, kap. 3.

příkázání nejsou těžká“ (J 5,3). Při znovuzrození se srdce člověka dostává do souladu s Bohem a Jeho zákonem. Jakmile se v člověku odehrává tato pronikavá změna, přejde ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z neposlušnosti a vzpoury k poslušnosti a věrnosti. Starý život skončí a začíná nový život usmíření, víry a lásky. Tehdy „spravedlnost požadovaná zákonem“ bude „naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“ (Ř 8,4). A ve svém srdci člověk vyzná: „Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval. Každý den o něm přemýšlím“ (Ž 119,97).

Bez zákona člověk není usvědčen z hříchu a necítí potřebu činit pokání. Neuvědomuje si, jak moc potřebuje usmířující krev Ježíše Krista. Naději na záchranu přijímá bez pronikavé změny srdce a nápravy života. Proto je tak mnoho povrchně obrácených, proto do církví přichází tolik lidí, kteří nemají vztah s Kristem.

CO JE POSVĚCENÍ?

Mylné názory na posvěcení vycházejí z přehlížení nebo odmítání Božího zákona. Tyto teorie, které jsou ve svých praktických důsledcích nebezpečné, se těší široké oblibě.

Apoštol Pavel napsal: „Toto je vůle Boží, vaše posvěcení“ (1Te 4,3). Bible jasně učí, co je posvěcení a jak jej můžeme dosáhnout. Spasitel se modlil za své učedníky: „Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda“ (J 17,17). Apoštol Pavel učí, že věřící mají být „posvěceni Duchem svatým“ (Ř 15,16).

Co působí Duch svatý? Ježíš řekl svým učedníkům: „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy“ (J 16,13). Žalmista napsal: „Zákon tvůj je pravda.“ Protože Boží zákon je „svatý, spravedlivý a dobrý“, vyplývá z toho, že i povaha formovaná poslušností tohoto zákona bude svatá.

Dokonalým příkladem takové povahy je Ježíš Kristus, který řekl: „Já jsem zachovával příkazy svého Otce. ... Stále dělám, co se líbí jemu“ (J 15,10; 8,29). Následovníci Pána Ježíše se mu mají podobat – z Boží milosti mají utvářet svou povahu shodně se zásadami svatého Božího zákona. To je biblické posvěcení.

POUZE SKRZE VÍRU

Posvěcení se uskutečňuje pouze vírou v Ježíše Krista a způsobuje jej v člověku Boží Duch. Křesťan pocituje pokušení k hříchu, trvale však proti němu bojuje. K tomu potřebuje Kristovu pomoc. Lidská slabost se spojí s Boží silou a člověk ve víře zvolá: „Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“ (1K 15,57).

Posvěcení je postupným procesem. Když člověk při obrácení získává pokoj s Bohem, jeho křesťanský život teprve začíná. Nyní má „směřovat k dospělosti“ a „dorůst zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ (Žd 6,1; Ef 4,13). „Běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši“ (Fp 3,14).

Lidé, kteří prožívají biblické posvěcení, projevují pokoru. Jsou si vědomi své vlastní nehodnosti v protikladu k Hospodínově čistotě a úžasné dokonalosti. Příkladem pravého posvěcení je prorok Daniel. Místo aby o sobě tvrdil, že je čistý a svatý, tento nebem poctěný prorok se považoval za součást hříšného Izraele, když prosil před Bohem za svůj národ (srov. Da 10,11; 9,15.18.20).

Lidé, kteří chodí ve stínu golgotského kříže, se nepovyšují, ani se nevychloubají, že zvítězili nad hříchem. Uvědomují si, že jejich hřích zavinil smrtelný zápas, který zlomil srdce Božího Syna. A tyto myšlenky je vedou k hluboké pokoře.

Ti, kdo žijí v blízkosti Pána Ježíše, nejlépe poznávají, jak je člověk křehký a hříšný; zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele jsou pak jejich jedinou nadějí.

Posvěcení, jak mu dnes rozumí křesťanský svět, je naprosto cizí biblickému náboženství. Projevuje se v něm pýcha a pohrdání Božím zákonem. Obhájci tohoto pojetí učí, že posvěcení je dílo okamžiku a člověk dosahuje svatosti jen vírou. „Jen věř,“ říkají, „a dostaneš Boží požehnání.“ Posvěcení podle nich nevyžaduje žádné další úsilí. Současně popírají závaznost Božího zákona, když tvrdí, že jsou osvobozeni od povinnosti zachovávat přikázání. Může však být člověk svatý, aniž by se ztotožnil se zásadami, které jsou projevem Boží povahy a vůle?

Boží slovo vyvrací toto nepravdivé učení o víře bez skutků. Požadovat přízeň nebes, a přitom neuznávat podmínky, za nichž Bůh milosrdenství uděluje, to není víra, ale troufalost (srov. Jk 2,14–24).

Ať se nikdo neklame přesvědčením, že se může stát svatým, když svévolně porušuje být jediný Boží požadavek. Vnitřní souhlas s jediným vědomým hříchem umlčuje hlas Ducha svatého a odlučuje srdce člověka od Boha. I když Jan ve svých listech mluví tak obšírně o lásce, neváhá odhalit skutečnou povahu lidí, kteří tvrdí, že jsou posvěceni, a přitom stále přestupují Boží zákon. „Kdo říká: ‚Poznal jsem ho‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle“ (1J 2,4.5). To je zkušební kámen každého vyznání. Jestliže lidé podceňují a zlehčují Boží zákon, jestliže přestupují byť i „jediné z těchto nejmenších přikázání“ a učí tomu ostatní (Mt 5,19), poznáme z toho, že jejich tvrzení není pravdivé.

Jestliže někdo o sobě tvrdí, že je bez hříchu, už to je důkaz, že je od svatosti na hony daleko. Vůbec nechápe nekonečnou Boží čistotu a svatost a ani zhoubnost a špatnost hříchu. Čím více jsme vzdáleni od Krista, tím spravedlivější si ve svých vlastních očích připadáme.

BIBLICKÉ POSVĚCENÍ

Posvěcení zahrnuje celého člověka – ducha, duši i tělo (srov. Te 5,23). Proto jsme vyzýváni, abychom „přinášeli svá těla jako živou, svatou, Bohu milou oběť“ (Ř 12,1). Každý zvyk, který oslabuje tělesné nebo duševní síly, zneschopňuje člověka pro službu Stvořiteli. Lidé, kteří milují Boha celým srdcem, budou co nejvíce usilovat o to, aby žili v souladu se zákony, které rozvíjejí jejich schopnost plnit Boží vůli. Nebudou oslabovat a poskvřňovat své tělo hříšnými touhami nebo vášněmi, protože svá těla přinášejí jako oběť svému nebeskému Otci.

Každé uspokojování hříšných tužeb vede k otupení duchovních sil a k oslabení duchovní a duševní vnímavosti. Boží slovo nebo Boží Duch pak nemohou plně působit na srdce člověka. Proto „očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží“ (2K 7,1).

Mnozí z těch, kdo si říkají křesťané, oslabují své síly v honbě za majetkem a nejnovějšími módními výstřelky. Jiní snižují své lidství stvořené k Božímu obrazu přejídáním se, konzumací alkoholu nebo zálibou v uspokojování tělesných žádostí. A církve často zlu ještě napomáhají tím, že touhu po majetku nebo požitcích povzbuzují proto, aby znovu naplnily své pokladny, protože láska ke Kristu to nedokáže. Kdyby Ježíš přišel dnes do některých církví a zjistil by, jaké se tam ve jménu

náboženství pořádají hostiny, zda by tyto lidi, kteří znesvěcují poslání církve, nevyhnal, jako to udělal kdysi v chrámu s penězoměnci?

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zaplacenó výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha“ (1K 6,19.20). Křesťan, který ví, že jeho tělo je chrámem Ducha svatého, se nedá zotročit ničivými zlozvyky. Jeho síly patří Kristu. Jeho majetek náleží Pánu. Jak by mohl beztestně mrhat majetkem, který mu byl svěřen?

Lidé, kteří se považují za křesťany, vydávají každoročně obrovské částky na zbytečné a škodlivé požitky. Okrádají Boha o desátky a dary a na své požitky vynakládají více, než kolik věnují na pomoc chudým nebo pro šíření dobré zprávy o Kristu. Kdyby všichni, kdo se považují za následovníky Ježíše Krista, byli opravdu posvěceni, dobře by si uměli rozmyslet, do čeho vloží své prostředky. Křesťané by pak byli příkladem střídmosti, sebezapření a obětavosti. Byli by světlem světa.

Člověka ovládá to, „po čem dychtí a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá“ (1J 2,16). Ježíš však volá své následovníky ke svatosti: „Vyjděte z jejich středu a oddělte se, praví Hospodin, a ničeho nečistého se nedotýkejte“ (2K 6,17). Lidem, kteří uposlechnou tuto výzvu, Bůh zaslíbil: „Já vás přijmu a budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami...“ (2K 6,18).

PŘÍMÝ PŘÍSTUP K BOHU

Každý krok víry a poslušnosti přivádí člověka do užšího spojení se Světlem světa. Kristovy následovníky osvěcují paprsky Slunce spravedlnosti a oni mají jeho paprsky odrážet. Jako nás

planety učí, že je na nebi velké světlo, jehož záři odrážejí, tak mají křesťané zjevovat světu, že králem vesmíru je Bůh, který si zaslouží, abychom ho chválili a napodobovali. Právě v Jeho následovnících se projeví svatost Jeho povahy.

Díky zásluhám Ježíše Krista můžeme přijímat Boží dary a Jeho moc. „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32). Ježíš řekl: „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ (L 11,13). „Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním“ (J 14,14). „Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná“ (J 16,24).

Je výsadou každého člověka, aby žil takovým způsobem, který Bůh přijme a požehná mu. Náš nebeský Otec si nepřejí, abychom žili stále s pocitem odsouzení a zármutku. Důkazem pokory není to, že někdo chodí se svěšenou hlavou a se srdcem plným myšlenek zaměřených na sebe. Máme možnost přijít k Pánu Ježíši a dát se jím očistit. Poté smíme stát před zákonem beze studu a výčitek svědomí.

Život křesťana má být životem víry, vítězství a radosti v Bohu. „Radost z Hospodina bude vaší záštitou“ (Neh 8,10). „Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás“ (1Te 5,16–18).

Tato radost, spolu s pokorou a vděčností, jsou plody biblického obrácení a posvěcení; objevují se však pouze výjimečně, jelikož křesťané jsou většinou lhostejní k zásadám spravedlnosti, které obsahuje Boží zákon. Proto se lze také jen zřídka setkat s hlubokými, trvalými účinky působení Božího Ducha, kterými se vyznačovala dřívější probuzenecká hnutí.

Měníme se tím, že se zaměříme na Ježíše Krista. Protože lidé nedbají na biblické předpisy, jež jsou výrazem dokonalosti a svatosti Božího charakteru, a svou mysl obrátili k lidským naukám a teoriím, není divu, že se živá zbožnost z církví vytrácí. Autentická víra a zbožnost mezi Božím lidem může ožít pouze tehdy, když Boží zákon zaujme opět místo, které mu náleží.

KAPITOLA 7

NAŠE JEDINÁ JISTOTA

Zatímco Pán vede svůj lid k Písmu, aby jej ochránil před klamnou mocí démonských duchů, satan se všemi prostředky snaží lidi odvést od pravého poznání Bible. Při každém oživení Božího díla se strůjce zla vzchopí k mimořádné aktivitě; brzy již uvidíme začátek posledního útoku proti Kristu a Jeho následovníkům. Klam bude do té míry podobný pravdě, že jej bude možné rozeznat jen pomocí Písma.

Lidé, kteří se snaží dodržovat všechna Boží přikázání, pocítí nepřátelství a výsměch. Aby obstáli v nadcházející zkoušce, potřebují se dobře obeznámit s tím, co Bůh požaduje a co nechal zapsat do Písma. Ctít Boha můžeme pouze za předpokladu, že porozumíme Jeho charakteru, vládě a záměrům a že v souladu s nimi budeme také jednat. Pouze ti, kdo se budou pevně držet biblického učení, obstojí v posledním velkém boji.

Před svým ukřižováním vysvětloval Ježíš Kristus učedníkům, že bude zabit a znovu vstane z hrobu. Přítomní andělé se snažili vstřípit Kristova slova do myslí a srdcí učedníků. Slova, která si měli připomínat, jako by se jim najednou vykouřila z hlavy, takže když pak přišla doba zkoušky, Ježíšova

smrt zcela zničila jejich naděje, jako by je Pán na to nikdy nepřipravoval. Stejně jasně jako slova, která tehdy Ježíš pronesl ke svým učedníkům, i nám biblická proroctví zjevují budoucnost. Mnoho lidí však tyto důležité skutečnosti nechápe, jako by je Pán nikdy nezjevil.

Když Bůh posílá lidem tak důležitá upozornění, pak od každé rozumné bytosti vyžaduje, aby tato poselství brala vážně. Popsané tresty určené ctitelům šelmy a její sochy (Zj 14,9–11) by měly vést všechny lidi k tomu, aby poznali, co je znamení šelmy a jak se mu vyhnout.⁷ Většina lidí však nechce slyšet biblickou pravdu, protože odporuje přáním hříšného srdce. Raději se přiklánějí ke klamným výkladům satana, které jim lépe vyhovují.

Bůh však bude mít na zemi lid, který přijal Bibli jako jediné měřítko každého učení a jako základ všech reforem. Názory vzdělců, vědecké teorie, rozhodnutí církevních sněmů, hlas většiny – nic z toho, a ani všechno dohromady nemůžeme pokládat za důkaz pro nebo proti kterémukoli biblickému učení. Naše víra musí stát na jasných výrocích: „Toto praví Panovník Hospodin.“ Satan stále vede lidi, aby vzhlíželi k biskupům, k duchovním, k profesorům teologie jako ke svým vůdcům, místo toho, aby sami studovali Písmo. Když pak ovládne mysl těchto vůdců, může si s davy jejich přívrženců dělat, co chce.

Když žil Kristus na této zemi, prostí lidé ho rádi poslouchali. Ale vedoucí kněží a přední muži národa se zatvrzele drželi svých předsudků a odmítli jasné důkazy Jeho mesiášství. Mnozí z toho byli zmateni. Znejišťovala je otázka: „Copak by se mohlo stát, že by naši vládci a vzdělaní zákoníci nerozpo-

⁷ Toto téma je popsáno ve Velkém sporu věků, kapitola 38.

znali v Ježíši očekávaného Mesiáše?“ Vliv vzdělců a učitelů svedl židovský národ k tomu, že zavrhl svého Vykupitele.

VYVYŠOVÁNÍ LIDSKÉ AUTORITY

Ježíš předvídal, že lidé budou vyvyšovat lidskou autoritu, aby tak ovládli svědomí ostatních. To se stalo kletbou ve všech dobách, které následovaly po tomto Ježíšově varování. Pro všechny další generace Bible zaznamenala napomenutí, aby lidé nenásledovali tyto „slepé vůdce“.

Možnost vykládat Písmo vyhradila římská církev duchovenstvu. I když reformace dala Písmo do rukou všem, zásada uplatňovaná Římem brání mnoha členům protestantských církví, aby sami studovali Bibli. Jsou vedeni k tomu, aby přijímali učení, které předkládá církev. Tisíce lidí se neodvažují přijmout nic, co by odporovalo věrouce nebo zvykům jejich církve, i kdyby to Písmo říkalo naprosto jasně a srozumitelně.

Mnozí lidé přenechávají péči o své spasení duchovním. Učení Spasitele přecházejí takřka bez povšimnutí. Jsou však duchovní neomylní? Jak můžeme svěřit svůj věčný úděl do jejich rukou, jestliže jsme díky Božímu slovu nezískali jistotu, že jsou nositeli pravého poznání? Nedostatek mravní odvahy vede mnohé lidi k tomu, že následují učené muže a zůstávají beznadějně uvěznění ve své klamné víře. Vidí, že Bible jasně představuje aktuální pravdu pro tuto dobu, cítí, že její hlásání provází moc Ducha svatého, a přesto se nechávají od pravého poznání odvést duchovenstvem.

VĚRNÍ AŽ DO SMRTI

Cestu pravdy a věrnosti Božímu slovu si zvolil také Jan Hus, kněz, profesor a rektor pražské univerzity. Několik let po

svém vysvěcení na kněze se stal kazatelem Betlémské kaple v Praze. Pro zakladatele této kaple bylo důležité, aby Boží slovo bylo kázáno v jazyce lidu. Velká neznalost Bible však způsobila, že se mezi lidmi všech stavů rozšířily různé neřesti. Hus tyto zlořády neúnavně káral a dovolával se přitom Božího slova, aby prosadil zásady pravdy a čistoty. Nepokoje na pražské univerzitě způsobily, že z Prahy odešly stovky německých studentů. Mnozí z nich se poprvé seznámili s Biblí právě pod vlivem Jana Husa a po svém návratu šířili pravdy Bible ve své vlasti.

Zprávy o událostech v Praze se donesly také do Říma. Papež nařídil, aby byl Hus souzen a odsouzen, a nad Prahou vyhlásil klatbu. Hus na čas z Prahy odešel. Procházel svým rodným krajem a kázal shromážděným zástupům. Opatření, k nimž papež sáhl, aby kázání evangelia zastavil, způsobila spíše jeho další rozšíření.

„V tomto období se v Husově mysli odehrával bolestný zápas. Jestliže je církevní moc spravedlivá a neomylná, jak je možné, že mu cosi v jeho nitru velí ji neuposlechnout? Vnímá to jako tíživý rozpor mezi přesvědčením, k němuž dospěl úvahou, a svým svědomím. Nejblíže k řešení byl v okamžicích, kdy uvažoval, že znovu nastala situace podobná tomu, co se odehrávalo již v době Spasitele. Tehdy bezbožní kněží zneužívali svou zákonnou moc k nezákonným cílům. Proto Hus přijal zásadu – a v kázáních ji také nabízel druhým – že svědomí se má řídit příkázáními zaznamenanými v Bibli. Jinými slovy, že Bůh, který promlouvá v Bibli – a nikoli církev, promlouvající prostřednictvím kněžstva – je jediným neomylným vůdcem.“⁸

⁸ Wylie, sv. 3, kap. 2

K nápravě zla, které ničilo Evropu, byl svolán do Kostnice všeobecný církevní sněm. Hlavními cíli, jichž měl sněm dosáhnout, bylo odstranění rozkolu v církvi a likvidace kacířství. Hus věděl o nebezpečí, které mu hrozilo. Během dlouhého procesu zastával pevně pravdu a před shromážděnými církevními a světskými hodnostáři vyslovil rozhodný nesouhlas se zkažeností kněžské vrchnosti. Když mu dali na vybranou, zda odvolá své učení, nebo podstoupí smrt, zvolil úděl mučedníka.

Rok po Husově smrti skončil svůj život na kostnickém popravišti i Jeroným Pražský, zastánce Husova učení a jeho blízký přítel. Někteří vlivní církevní hodnostáři jej naléhavě žádali, aby se podřídil koncilu. Nabízeli mu skvělou perspektivu jako odměnu za zřeknutí se svého postoje. Jeroným odpovídal: „Dokažte mi z Písma svatého, že se mýlím, a já odvolám!“

„Písmo svaté!“ zvolal jeden z těch, kteří ho přišli přesvědčovat. „Což se dá všechno dokázat z Písma? Kdo mu může porozumět, dokud je církev nevyloží?“

Jeroným odpověděl: „Zaslouží si lidské tradice, abychom jim věřili více než evangeliu našeho Spasitele? Apoštol Pavel nevybízel ty, jimž psal, aby poslouchali výmysly lidí, ale vyzval je: Zkoumejte Písmo.“⁹

Hlas, který zazněl na kostnickém sněmu, se v mnoha ozvěnách vracel po celá další staletí. Husova a Jeronýmova životní pouť skončila, ale pravda, pro kterou zemřeli, nemůže nikdy zahynout. Jejich příklad víry a vytrvalosti povzbudil jiné, aby pevně stáli za pravdou a bránili ji navzdory hrozbě mučení a smrti.

⁹ Wylie, sv. 3, kap. 10

ŽÁDNÁ VÝMLUVA NÁS NEOSPRAVEDLNÍ

Satan na svoji stranu získává tisíce lidí tím, že je jemnými nitkami náklonnosti připoutává k nepřátelům Kristova kříže. Nezáleží na tom, ke komu svou oběť připoutá, zda k rodičům, dětem, manželovi nebo k přátelům. Pod jejich vlivem nemají dost odvahy, aby se řídili vlastním vědomím povinnosti.

Někteří lidé prohlašují, že nezáleží na tom, čemu člověk věří, jen když žije spravedlivě. Víra však utváří náš život. Jestliže máme „světlo a pravdu“ na dosah ruky, a přitom nevyužíváme příležitostí, kdy je můžeme slyšet či vidět, pak je vlastně zavrhuje – volíme raději tmu než světlo.

Nevědomost není omluvou pro blud nebo hřích, má-li člověk možnost poznat Boží vůli. Když poutník dorazí na rozcestí, ukazatel mu vysvětlí, kam vedou cesty, které odtud vycházejí. Jestliže jej však ignoruje a vybere si tu cestu, která se mu zdá pravá, pak se – bez ohledu na to, jak dalece je upřímný – pravděpodobně ocitne na nesprávné cestě.

PRVNÍ A NEJVĚŠTŠÍ POVINNOST

Nestačí mít dobré úmysly, nestačí dělat to, co člověk pokládá za správné nebo co mu kazatel řekne, že je správné. Každý by měl sám studovat Písmo. Pouze mapa, kterou máme v ruce, nám ukazuje správnou cestu do nebe, takže v ničem nemusíme tápat.

První a nejvyšší povinností každé rozumné bytosti je naučit se z Písma, co je pravda, pak podle toho žít a povzbuzovat druhé, aby udělali totéž. S Boží pomocí si musíme utvořit svůj názor, protože před Bohem budeme odpovědni každý sám za sebe.

Vzdělaní lidé, které druzí považují za velmi moudré, učí, že Písmo má mystický, tajemný, duchovní smysl, který ne-

lze z vlastního textu vyčíst. Takovým lidem Ježíš řekl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží!“ (Mk 12,24). Biblický text má být vykládán podle svého zřejmého smyslu, pokud nejde o symbol nebo obraz. Kdyby lidé brali Písmo tak, jak je napsáno, pak by se uskutečnilo dílo, díky kterému by do Kristovy církve přišly tisíce lidí, kteří dnes tápou v různých falešných naukách.

Mnohé části Písma, které teologům připadají nedůležité, přinášejí člověku nechávajícímu se vést Kristem mnoho útěchy a poučení. K pochopení biblické pravdy nepotřebujeme ani tak intelektuální schopnosti jako spíše hlad po pravdě převyšující cokoli jiného a upřímnou touhu po spravedlnosti.

DŮSLEDKY ZANEDBÁVÁNÍ MODLITBY A STUDIA BIBLE

Nestudujme Bibli nikdy bez modlitby. Jedině Duch svatý nám může ukázat důležitost věcí a pomoci nám je pochopit nebo zabránit tomu, abychom si špatně vyložili některé složitější pasáže Písma. Boží andělé připravují srdce lidí, aby pochopili Boží slovo. Budeme uchvázeni jeho krásou a posílněni jeho zaslíbeními. Pokušení nám často připadají nepřekonatelná, protože si nedokážeme okamžitě vzpomenout na Boží zaslíbení a čelit satanu biblickými texty. Lidí, kteří chtějí poznat Boží vůli, obklopují andělé. V kritických chvílích jim připomínají pravdy, které právě potřebují.

O Božím Duchu Ježíš řekl: „Ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl“ (J 14,26). Má-li nám však Boží Duch ve chvíli nebezpečí Kristovo učení připomenout, musíme si je nejdříve vštípit do paměti.

Brzy bude rozhodnuto o údělu všech lidí. Každý Kristův následovník by se měl opravdově ptát: „Pane, co chceš, abych činil?“ (Sk 9,6). Již dnes musíme usilovat o hluboké a živé prožívání Boží pravdy. Nemůžeme si dovolit ztratit ani okamžik. Žijeme na území ovládaném satanem. Zůstaňme bdělí a obezřetní!

Mnozí lidé jsou rádi, že se nedopustili určitých přestupků. Ale nestačí být stromem v Boží zahradě. Máme nést ovoce. Nebeské knihy o nich říkají, že takoví lidé jsou zemi „na obtíž“. Ty, kdo neberou vážně Boží milosrdenství a zneužívají Jeho milost, však neustále volá trpělivá láska Božího srdce.

V létě není rozdíl mezi stále zelenými a ostatními stromy tak zřejmý. Když však přijdou podzimní plískanice, zůstanou stále zelené stromy beze změny, zatímco ostatní o svou zeleň přijdou. Když se projeví nepřátelství, zavládne fanatismus a nesnášenlivost a začne pronásledování, malověrní a pokrytci zakolísají a vzdají se své víry. Práví křesťané však odolají a zůstanou pevní, jejich víra bude silnější a naděje jasnější než v době pohody.

„Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody“ (Jr 17,8).

KAPITOLA 8

NA STRANĚ PRAVDY

Je naší předností i povinností uctívat Boha, protože je naším Stvořitelem. „Přístupme, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil“ (Ž 95,6; srov. Ž 96,5; 100,3; Iz 40,25.26; 45,18).

Zjevení 14. kapitola vyzývá lidi, aby uctívali Stvořitele a zachovávali Boží přikázání. Jedno z těchto přikázání přímo ukazuje na Boha jako na Stvořitele: „Sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha... V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den sobotní a oddělil jej jako svatý“ (Ex 20,10.11). O sobotě Pán také nechal napsat, že je „znamením..., abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh“ (Ez 20,20). Kdyby všichni lidé zachovávali sobotu, vedlo by je to k úctě a vděčnosti Stvořiteli a nikdy by se z nich nestali modláři, lidé Bohu nevěrní a nevěřící. Zachovávání soboty je znamením věrnosti pravému Bohu, tomu, „kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7). Poselství, které vyzývá lidi k uctívání Boha a k zachovávání Jeho přikázání, je zvlášť vybízí k tomu, aby žili podle čtvrtého přikázání.

NÁVRAT PRAVDY

Obnovu zachovávání soboty, ke které má dojít v době konce, předpovídá již starozákonní prorok Izajáš: „Toto praví Hospodin: Dodržujte právo, jednejte spravedlivě, protože má spása se už přiblížila, už se zjevuje má spravedlnost. Blaze člověku, který tak jedná, lidskému synu, který se toho drží a dbá na to, aby neznesvěcoval den odpočinku, který se má na pozoru, aby jeho ruka neučinila nic zlého. ... Těm z cizinců, kteří se připojili k Hospodinu, aby mu sloužili a z lásky k jeho jménu se stali jeho služebníky, praví: ‚Všechny, kdo dbají na to, aby neznesvěcovali den odpočinku, kdo se pevně drží mé smlouvy, přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblaším radostí‘“ (Iz 56,1.2.6.7).

Z kontextu vyplývá, že se tato slova vztahují na křesťanský věk. V osmém verši je totiž uvedeno: Hospodin „shromáždí je zahnané z Izraele. Shromáždím k němu ještě další, k těm, kteří už k němu byli shromážděni“ (Iz 56,8). Text naznačuje shromažďování pohanů, poté co uslyšeli od Kristových následovníků radostnou zvěst evangelia.

Pán přikazuje: „Zapečeť zákon mezi mými učedníky“ (Iz 8,16). Pečeť Božího zákona se nachází ve čtvrtém přikázání. Je to jediné ze všech deseti přikázání, které uvádí jméno i titul Zákonodárce. Představuje ho jako Stvořitele nebe i země a vybízí nás k tomu, abychom jej jako svého Tvůrce uctívali a vzdávali mu chválu. Když se papežství pokusilo změnit sobotu,¹⁰ odstranilo tím z Božího zákona pečeť. Pán Ježíš vyzývá své následovníky, aby ji obnovili tím, že vyvýší sobotu čtvrtého přikázání jako památník Stvořitele a symbol Jeho moci.

¹⁰ Tato změna je popsána v kapitole 3 knihy Velký spor věků.

Protestanti nyní tvrdí, že Kristovo zmrtvýchvstání v neděli učinilo z neděle křesťanskou sobotu. Ale ani Ježíš Kristus, ani Jeho apoštolové tento den nesvětili. Zachovávaní neděle jako křesťanského zřízení má svůj původ v oné „tajemné síle nepravosti“ (2Te 2,7), která začala působit již za dnů apoštola Pavla. Můžeme opravdu odůvodnit změnu, kterou Písmo nezná?

Protestanti všeobecně uznávají, že Nový zákon „nikde výslovně nepřikazuje zachovávaní neděle, prvního dne týdne, ani nedefinuje zásady, které se k ní vztahují“.¹¹

„Až do Kristovy smrti nedošlo k žádné změně dne odpočinku“; a „z textu Nového zákona je zřejmé, že (apoštolové) nedali výslovný příkaz, aby byl zrušen sedmý den, sobota; a zachovávan první den týdne“.¹²

Římští katolíci přiznávají, že sobotu změnila jejich církev, a dokonce jsou přesvědčeni o tom, že zachovávaním neděle uznávají protestanti autoritu římské církve. Tvrdí: „Podle Starého zákona byla svátečním dnem sobota; avšak církev, poučená Ježíšem Kristem a řízená Duchem Božím, nahradila sobotu nedělí, takže nyní světíme první, a nikoli sedmý den. Neděle nyní nahrazuje den Páně a je dnem Páně.“

Bůh přikazuje: „Volej z plna hrdla, bez zábran! Rozezvuč svůj hlas jako polnici! Mému lidu ohlas jeho nevěrnost“ (Iz 58,1). Ti, které Pán považuje za svůj lid, mají být káráni za své přestupky, i když se domnívají, že horlí pro Boží věc. Přísné a vážné pokárání od Toho, kdo zná jejich srdce, však dokazuje, že nerespektují Boží přikázání.

¹¹ George Elliott, *The Abiding Sabbath* (Věčně platná sobota), str. 184.

¹² A. E. Waffle, *The Lord's Day* (Den Páně), str. 186–188.

Prorok mluví o zapomenutém přikázání: „Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům. Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezneš rozkoš v Hospodinu“ (Iz 58,12–14). K narušení Božího zákona došlo tím, že římská církev změnila sobotu na neděli. Nastal však čas, aby toto Boží ustanovení bylo obnoveno.

Sobotu už zachovával Adam v rajské zahradě před pádem do hříchu. Zachovával ji také po pádu do hříchu, když musel jako hříšník, který ale činí pokání, odejít z původního šťastného domova. Zachovávali ji všichni patriarchové od Ábela po spravedlivého Noema, Abrahama a Jákoba. Když Pán vysvobodil izraelský národ z Egypta, oznámil slavnostně svůj zákon celému shromáždění.

PRAVÁ SOBOTA STÁLE ZACHOVÁVÁNA

Od onoho dne až dodnes se vždy našli lidé, kteří zachovávali sobotu. I když se „člověku hříchu“ podařilo pošlapat Boží svatý den, přesto zůstali na skrytých místech věrní lidé, kteří sobotu zachovávali. Od dob reformace se v každé generaci našli lidé, kteří ji světili.

Tyto skutečnosti, o nichž mluví kniha Zjevení ve 14. kapitole v souvislosti s „věčným evangeliem“, budou charakteristické pro Kristovu církev v době před Jeho příchodem. Zde je „vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12).

Ti, kteří přijali učení o svatyni¹³ a o neměnnosti Božího zákona, byli naplněni radostí, když poznali soulad všech poznávaných pravd. Přáli si, aby toto celistvé poznání Písma spolu s nimi objevili všichni křesťané. Avšak tyto poznané pravdy se neslučovaly s tím, co svět uznával. Proto je mnozí z těch, kteří sami sebe označovali za Kristovy následovníky, nepřijali.

Když se doslechli o požadavku zachovávat sobotu, říkali: „Vždycky jsme zachovávali neděli, naši otcové ji světili a mnozí dobří a zbožní lidé zesnuli v pokoji a jistotě – i když světili neděli. Zachováváním soboty bychom se odlišili od ostatních křesťanů. Co zmůže malá skupinka lidí, kteří světí sedmý den týdne – sobotu, proti celému světu, který zachovává neděli?“ Podobnými argumenty se kdysi pokoušeli Židé ospravedlnit své odmítnutí Ježíše Krista. Podobně v době Luthera namítali stoupenci papežství, že praví křesťané zesnuli v katolické víře, a proto katolické náboženství stačí ke spase-ní. Takové argumenty však brání jakémukoli pokroku, jenž umožňuje nově přijaté poznání.

Mnozí namítali, že zachovávání neděle patří mezi zavedené křesťanské nauky, rozšířenou a po mnoho staletí udržovanou tradici církve. Proti této námitce však stojí argument, že zachovávání soboty je mnohem starší a rozšířenější – je stejně staré jako svět sám, je ustanovené „Věkovitým“.

Jakmile mnozí zjistili, že v Bibli nejsou žádné důkazy o svěcení neděle, začali se obhajovat jinými autoritami: „Proč nauku o sobotě nepřijali naši velikáni? Jen málo lidí věří tomu, čemu věříte vy. Není přece možné, abyste vy měli pravdu a všichni učenci světa aby se mýlili.“

¹³ Srov. kapitolu 23 a 24 z Velkého sporu věků.

Všechny podobné argumenty vyvracejí Písmo a ukazují, jak Pán jednal ve všech dobách se svým lidem. Důvodem, proč Bůh málokdy vybírá učené a vysoce postavené muže za vůdce reformních hnutí, je to, že tito lidé věří svým vyznáním, teoriím a teologickým systémům, a necítí potřebu učit se od Boha. Bůh někdy povolává k hlásání pravdy muže bez titulů právě proto, že nejsou ješitní a domýšliví a dají se Bohem poučit. Svou pokorou a poslušností se stávají velkými.

Bůh nechtěl, aby Izrael bloudil čtyřicet let po poušti. Chtěl Izraelce vést přímou cestou do Kenaanu, kde by mohli žít jako svatý a šťastný národ. Avšak „nemohli vejít pro svou nevěru“ (Žd 3,19). Podobně nebylo Božím záměrem, aby se příchod Ježíše Krista tak oddálil a aby Jeho lid zůstal tolik let ve světě hříchu a zármutku. Jejich nevěra je však oddělila od Boha. Z milosrdenství ke světu odkládá Ježíš svůj příchod, aby poskytl hříšníkům možnost vyslechnout varování a najít záchranu u Spasitele dříve, než Bůh na svět vylije svůj hněv.

Stejně jako dříve, i nyní hlásání pravdy vyvolává odpor a nepřátelství. Terčem škodolibých útoků se pak stává povaha a pohnutky lidí, kteří obhajují nepopulární pravdy. O proroku Eliášovi lidé prohlásili, že Izrael „uvádí do zkázy“, Jeremjáše označili za zrádce, apoštola Pavla obvinili, že zneuctil chrám. Od té doby až dodnes jsou lidé věrní pravdě označováni za svůdce, kacíře nebo ty, kdo způsobují rozkol a svár.

Ty, které Bůh nyní povolává, aby o něm svědčili, posiluje život věrných křesťanů a mučedníků, kteří jim svým příkladem svatosti a vytrvalosti dodávají odvalu. Pro Boží služebníky v dnešní době platí příkaz: „Rozezvuč svůj hlas jako polnici! Mému lidu ohlas jeho nevěrnost, domu Jákobovu jeho hříchy“ (Iz 58,1). „Ustanovuji tě strážcem izraelského domu. Uslyšíš-li z mých úst slovo, vyřídíš jim mé varování“ (Ez 33,7).

Velkou překážkou pro přijetí pravdy a jejího šíření je skutečnost, že je to spojeno s nesnázemi a odsuzováním. To je jediný argument proti pravdě, který její obhájci nikdy nemohli popřít. Věrní Kristovi následovníci nečekají, až se pravda stane populární. Ochotně na sebe berou kříž a shodují se s apoštolem Pavlem, že „toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy“. A stejně jako Mojžíš i oni pokládají „Kristovo pohanění za větší bohatství než všechny poklady Egypta“ (2K 4,17; Žd 11,26).

Máme se rozhodovat pro to, co je správné, a důsledky ponechat na Bohu. Za velké reformy vděčí svět zásadním, věrným a statečným lidem. A právě takoví lidé musí pokračovat v díle reformace v naší době.

KAPITOLA 9

PRAVÁ NADĚJE

Za jednu z nejdůležitějších biblických zpráv lze považovat zvěst o Ježíšově druhém příchodu, kdy bude dokončeno dílo záchrany člověka. Od chvíle, kdy první lidé museli odejít z ráje, čekají věřící na příchod slíbeného zachránce, který je znovu uvede do ztraceného ráje.

Henoch, který patřil k sedmé generaci potomků obyvatel ráje a který celých tři sta let „chodil“ po této zemi s Bohem, prohlásil: „Hle, přichází Pán s desetitisíci svých svatých, aby vykonal soud nade všemi“ (Ju 14.15). Jób zvolal ve svém utrpení: „Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad (mým) prachem... Uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí“ (Jb 19,25–27). Bibličtí básníci a proroci se o Kristově příchodu vyjadřovali s horoucím nadšením. „Nebesa se zaradují, rozjásá se země ... vstříc Hospodinu, že přichází, že přichází soudit zemi. On bude soudit svět spravedlivě a národy podle své pravdy“ (Ž 96,11–13).

Prorok Izajáš napsal: „V onen den se bude říkat: ‚Hle, to je náš Bůh. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil‘“ (Iz 25,9).

Spasitel utěšoval své učedníky ujištěním, že znovu přijde: „V domě mého Otce je mnoho příbytků... Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě“ (J 14,2.3). „Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy“ (Mt 25,31.32).

Andělé opakovali učedníkům slib o Kristově návratu: „Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet“ (Sk 1,11). A apoštol Pavel dosvědčuje: „Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe“ (1Te 4,16). Jan, prorok na ostrově Patmos, praví: „Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko“ (Zj 1,7).

Tehdy bude zlomena dlouhotrvající vláda zla. „Vlády nad světem“ se ujme „Hospodin a jeho Mesiáš; a bude kralovat na věky věků“ (Zj 11,15). „Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody“ (Iz 61,11).

Tehdy bude všude nastoleno dlouho očekávané Mesiášovo království míru. „Hospodin potěší Sión, potěší všechna jeho místa, jež jsou v troskách. Jeho poušť změní, bude jako Eden, jeho pustina jako zahrada Hospodinova“ (Iz 51,3).

Příchod Pána pánů byl ve všech dobách nadějí Jeho věrných následovníků. V dobách útlaku a pronásledování byl „příchod velkého Boha a našeho Spasitele blaženou nadějí“ (Tt 2,13). Pavel ukazoval na zmrtvýchvstání, ke kterému dojde při příchodu Spasitele. Tehdy mrtví v Kristu vstanou a spolu s živými budou uchvázeni, aby se potkali s Pánem v oblacích. „A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte“ (1Te 4,17.18).

Na ostrově Patmos slyšel milovaný učedník Pána Ježíše slib: „Ano, přijdu brzy,“ a jeho toužebná odpověď vyjádřila

to, za co se modlí celá církev: „Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

Z vězeňských cel, z hranic a popravišť, kde věřící a mučedníci svědčili pro pravdu, zní po staletí hlas jejich víry a naděje. Protože „byli přesvědčeni o tom, že Kristus vstal z mrtvých, a že tudíž i sami vstanou z mrtvých, až Kristus přijde, pohrdali smrtí,“ jak napsal jeden z těchto křesťanů, „a byli nad ni povzneseni.“¹⁴ Tutéž víru vyznávali Valdenští. Viklef, Luther, Kalvín, Knox, Ridley a Baxter¹⁵ ve víře očekávali Pánův návrat. Byla to naděje církve apoštolské doby, „církve na poušti“ a reformátorů.

Proroctví předpovídá nejen způsob a účel druhého příchodu Ježíše Krista, ale udává také znamení, podle kterých lidé poznají, že se tento příchod blíží. „Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách“ (L 21,25). „Zatmí se slunce a měsíc ztratí svou záři, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí. A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou“ (Mk 13,24–26). Jan v knize Zjevení popisuje první ze znamení, která budou předcházet druhý příchod, takto: „Nastalo veliké zemětřesení, slunce zčernalo jako smuteční šat, měsíc úplně zkrvavěl“ (Zj 6,12).

Kristus předpověděl, že právě před Jeho druhým příchodem nastane odpadnutí. Pro ty, kdo budou v té době žít, platí Kristovo napomenutí: „Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. ... Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka“ (L 21,34.36).

¹⁴ Viz Daniel T. Taylor, *Kristova vláda na zemi* či *Hlas církve ve všech dobách*, str. 33.

¹⁵ V knize *Velký spor věků* nalezne čtenář celý příběh Valdenských i jiných protestantských reformátorů.

VÝZVA K PŘÍPRAVĚ

S blížícím se velkým dnem Kristova návratu zní stále naléhavěji výzva zapsaná u proroka Jóela, aby Boží lid s lítostí a pokorou hledal Boží tvář: „Přichází den Hospodinův. Je blízko. ... Uložte půst, svolajte slavnostní shromáždění! Shromážděte lid, posvěťte sbor, sezněte starce, shromážděte pacholátka... Ať mezi chrámovou předsíní a oltářem pláčou kněží. ... Navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný“ (Jl 2,1.15–17.12.13).

Aby lidé mohli obstát v den Kristova příchodu, muselo být vykonáno velké dílo duchovní obnovy. Bůh svému lidu chtěl ve své milosti poslat varovné poselství, aby ho vyburcoval z otupělosti a připravil ho na příchod Pána Ježíše.

Toto výstražné poselství se nachází ve 14. kapitole knihy Zjevení; sestává ze tří částí a jeho symbolickými hlasateli jsou nebeské bytosti. Poté následuje popis návratu Ježíše Krista, který přichází, aby sklidil „žeň světa“ (Zj 14,15). Prorok viděl anděla letícího „středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,6.7).

Toto poselství je součástí „věčného evangelia“, jehož hlásání Bůh nesvěřil andělům, ale lidem. Boží andělé mají řídit toto dílo, evangelium však ve skutečnosti hlásají Kristovi služebníci na zemi.¹⁶

¹⁶ Pro detailnější informaci o tomto poselství a o těch, kdo ho začali hlásat, viz Velký spor věků, kapitola 17 a 18 a následující kapitoly, které toto téma rozvádějí.

NEBEZPEČÍ NEPŘIJETÍ EVANGELIA

Zkáza Jeruzaléma je naléhavým varováním pro všechny, kdo berou na lehkou váhu nabídku Boží milosti. Spasitelovo proroctví o tom, že Jeruzalém postihne trest, se splní ještě podruhé. V údělu vyvoleného města můžeme vidět úděl celého světa, který odmítá Boží milost a pošlapává Boží zákon. Temné jsou záznamy o lidské bídě, kterou země zažila. Odmítání Boží milosti má děsivé důsledky. Ovšem výjevy, které se odehrají v budoucnosti, budou ještě hrůznější. Až bude ochraňující Boží Duch zcela odňat lidem, kteří jej odmítli, a nebude bránit projevům lidských vášní a satanova hněvu, tehdy celý svět uvidí – jako dosud nikdy – výsledky satanovy vlády.

V ten den však, jako v době zničení Jeruzaléma, bude Boží lid vysvobozen. Ježíš Kristus přijde podruhé, aby shromáždil k sobě své věrné: „Tu budou lomit rukama všechny čeledi země a uzří Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velikou mocí a slávou. On vyšle své anděly s mohutným zvukem polnice a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř úhlů světa, od jedněch konců nebe ke druhým“ (Mt 24,30.31).

Lidé by měli být pozorní a nepřehlédnout varování zaznamenaná v Bibli. Jako Kristus upozornil své učedníky na zkázu Jeruzaléma, aby mohli včas odejít, upozornil svět i na dobu konečné zkázy. Všichni, kdo chtějí, mohou uniknout blížícímu se Božímu hněvu. „Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů“ (L 21,25; srov. také Mt 24,29; Mk 13,24–26; Zj 6,12–17). „Bděte tedy,“ tak zní Jeho výzva (Mk 13,35). Ti, kdo berou vážně Jeho upozornění, nebudou ponecháni v nevědomosti.

Svět není o nic ochotnější přijmout poselství pro tuto dobu, než byli Židé ochotni přijmout Ježíšovo varování před zkázou Jeruzaléma. Ať nastane Boží den kdykoli, bezbožní jím

budou zaskočení. Život bude zdánlivě plynout dál; lidé budou plně zaměstnání zábavami, obchodem a vyděláváním peněz, náboženští vůdcové budou opěvovat pokrok a lidé budou ukolébáni falešnou jistotou. A tehdy, podobně jako se zloděj o půlnoci vkrádá nestřeženými dveřmi, přijde náhlá zkáza na nezodpovědné a bezbožné a nebude z ní úniku (1Te 5,3).

SATAN SE POKOUŠÍ UDRŽET LIDI VE SVÉ MOCI

Satan dostane lidi na svou stranu pomocí dvou podvodů – lži o nesmrtnosti duše a lži o posvátnosti neděle. První podvod připravuje půdu pro spiritismus, druhý vytváří náklonnost k Římu.

Pomocí spiritismu se satan představí jako dobrodinec lidstva. Bude uzdravovat nemoci a tvrdit, že přináší nové, vyšší náboženství, přitom však bude působit jako zhoubce. Pití alkoholu otupuje rozum; pak přichází požitkářství, sváry a krveprolévání. Války vyvolávají v lidech nejhorší vášně a své oběti, které se utápějí v neřestech a v krvi, strhávají do věčného zahynutí. Satan se snaží štvát národy do válečného běsnění, protože tak může pozornost lidí odvést od přípravy na den Božího soudu a na věčnost.

Satan studuje tajemství přírodních dějů a všechny své síly soustředí na ovládnutí živlů – pokud mu to Bůh dovolí. Bůh je ten, kdo chrání lidi před silami zla. Křesťanský svět však pohrdá Božím zákonem a Pán učiní přesně to, co slíbil: odejme svou ochranu těm, kdo se bouří proti Jeho řádu a kdo nutí druhé, aby činili totéž. Satan vládne nade všemi, kdo nemají zvláštní Boží ochranu. Některé z takových lidí zahrne přízní a bude jim všemožně pomáhat, aby tím prosadil své záměry. Na jiné zase sešle utrpení a bude se je snažit přivést k přesvědčení, že to na ně seslal Bůh.

Satan se lidem představuje jako velký lékař, který umí vyléčit všechny jejich nemoci; je to však právě on, kdo je původcem všeho zla a kdo mění celá města v trosky. V neštěstích a pohromách na moři i na souši, ve velkých požárech, v pustošivých vichřicích, v hrozných krupobitích, v bouřích, záplavách, zemětřeseních, tisícerými způsoby projevuje satan svou moc. Ničí úrodu, což má za následek hlad a bídu. Znečišťuje vzduch smrtelnou nákazou, která přináší smrt tisícům lidí.

Nakonec původce zla lidem namluví, aby ze všeho svého neštěstí obvinili ty, jejichž poslušnost Božích přikázání je těmto lidem trvalou výčitkou. Budou tvrdit, že nesvěcením neděle lidé urážejí Boha a že tento hřích přivolal pohromy, které neustanou, dokud nebude přísně vyžadováno zachovávání neděle. Budou tvrdit, že ti, kdo se staví proti uctívání neděle, brání tomu, aby Bůh znovu projevil svou přízeň a aby se jim zase dobře dařilo. Budou tak opakovat obvinění vznesené kdysi proti Božím služebníkům: „Když Achab uviděl Elijáše, řekl mu: ‚Jsi to ty, jenž uvádíš do zkázy Izraele?‘“ (1Kr 18,17).

Ti, kdo budou zachovávat biblickou sobotu, budou označeni za nepřátele zákona a pořádku, za ty, kdo boří mravní zábrany společnosti, působí anarchii a zkázu a přivolávají na svět Boží tresty. Jejich svědomité dodržování Božích zásad bude označováno za umíněnost a pohrdání státní mocí. Budou obviňováni z nepřátelství proti vládě. Kazatelé, kteří popírají závaznost Božího zákona, budou z kazatelen hlásat, že jsme povinni poslouchat nařízení světských úřadů, jako by to byla nařízení Boží. Lidé, kteří respektují Boží přikázání, budou pomlouváni a odsuzováni v zákonodárných sborech a před soudy. Jejich slova budou překrucována a jejich činům budou podsouvány ty nejhorší pohnutky.

Představitelé církví a států se spojí ve snaze přesvědčit nebo donutit všechny lidi k uctívání neděle. Dokonce i ve svobodné Americe vláda a zákonodárci vyslyší všeobecné volání po zákonu, který bude vynucovat svěcení neděle. Tak přestanou respektovat svobodu svědomí, která stála tolik obětí. V zápasu, který brzy nastane, budeme svědky naplnění prorockých slov: „Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova“ (Zj 12,17).

Kristovi následovníci, jejichž obličej bude zářit svatou oddaností, budou spěchat na všemožná místa, aby vyřídili poselství z nebe. Budou se dít zázraky, nemocní budou uzdravováni. Také satan bude působit lživé zázraky, dokonce nechá před zraky lidí sestoupit oheň z nebe na zem (Zj 13,13). Obyvatelé země se budou muset rozhodnout, na kterou stranu se přidají.

Poselství nebude šířeno ani tak pomocí argumentů jako hlubokým přesvědčováním Božího Ducha. Důkazy už byly předloženy, tiskoviny už vykonaly svůj vliv, satan však mnohým znemožňoval plné pochopení pravdy. Nyní vidí pravdu v celé její kráse. Upřímní věřící se zbaví všeho, co je dřív svažovalo a bránilo jim tuto pravdu přijmout. Rodinné svazky a církevní vztahy je už nemohou zadržet. Navzdory silám, které se spojily proti pravdě, se velký počet lidí postaví na Boží stranu.

Lidé si budou myslet, že příčinou strašných konfliktů a krveprolévání, které zemi plní bídou, jsou ti, kdo zachovávají Boží zákon. Moc, provázející poslední varovné poselství, vyvolá zlobu bezbožných. Jejich zášť se projeví proti všem, kdo přijmou toto poselství, a satan tak ještě více rozdmýchá nenávist a pronásledování.

VÍRA, KTERÁ VYTRVÁ

Doba soužení a úzkosti, která nás čeká, bude vyžadovat víru, jež by dokázala překonat všechny těžkosti – víru, která neochabne ani v nejtěžších zkouškách. Jákobovo vítězství (viz Gn 32,24–30) je důkazem moci vytrvalé modlitby. Všichni, kdo se jako Jákob budou držet Božích zaslíbení, se dočkají úspěchu stejně jako on. Jak málo lidí ví, co znamená „zápasit s Bohem“. Jak málo lidí se ve chvílích nevýslovného zoufalství pevně drží Božích slibů.

Brzy se na nebi objeví nadpřirozené úkazy způsobené démony, kteří konají zázraky. Ďábelští duchové vyjdou k vládčům země a do celého světa a budou na ně naléhat, aby se přidali k satanovi v jeho posledním boji proti Boží vládě. Objeví se osoby, které se budou vydávat za Krista. Budou zázračně uzdravovat a tvrdit, že mají zjevení z nebe, která však budou odporovat výrokům Písma.

VRCHOLNÝ ČIN

Vrcholným činem tohoto podvodného dramatu bude satanovo napodobení Ježíše Krista. Církev již dlouho tvrdí, že očekává příchod Spasitele jako naplnění svých nadějí. Boží nepřítel nyní zdánlivě napodobí Kristův příchod. V různých částech světa se satan lidem ukáže jako vznešená bytost oslňující krásy, podobající se Božímu Synu, jak ho popisuje Jan ve Zjevení (Zj 1,13–15).

Slávu, která ho bude obklopovat, nepřekoná nic, co dosud spatřilo lidské oko. Zazní vítězoslavné volání: „Kristus přichází!“ Lidé před ním budou padat v úctě na zem, on pozvedne ruce a bude jim žehnat. Jeho hlas bude měkký a melodický. Zopakuje některé z pravd, které kdysi vyslovil Spasitel, bude uzdravovat nemoci a pak bude lidem tvrdit, že změnil sobo-

tu na neděli. Bude prohlašovat, že lidé, kteří stále zachovávají sedmý den, se rouhají jeho jménu. To bude klam, kterému takřka nebude možné odolat. Davy lidí těmto klamům uvěří a budou říkat: „On je ta božská moc, která se nazývá Veliká“ (Sk 8,10).

BOŽÍ LID NEBUDE SVEDEN

Boží lid však nebude sveden. Učení tohoto falešného Krista nebude v souladu s Písmem. Bude také žehnat ctitelům šelmy a jejího obrazu, tedy lidem, o nichž Bible říká, že na ně bude vylit neředený Boží hněv.

Navíc, Bůh satanu nedovolí, aby přesně napodobil způsob Kristova příchodu. Spasitel upozornil své následovníky, jakým podvodům budou vystaveni. „Vyvstanou lžimesiášové a lžíproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné... Když vám řeknou: ‚Hle, je na poušti,‘ nevycházejte! ‚Hle, v tajných úkrytech,‘ nevěřte tomu! Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka“ (Mt 24,24–27; srov. také Mt 25,31; Zj 1,7; 1Te 4,16.17). Skutečný příchod Ježíše Krista nebude možné napodobit. Budou o něm vědět všichni lidé, uvidí ho celý svět.

Pouze lidé, kteří opravdově studují Písmo a zamilovali si evangelium, budou chráněni před velkým klamem, který ohrozí celý svět. Pomocí biblického svědectví odhalí zamaskovaného podvodníka. Je dnes Boží lid tak pevně zakotven v Božím slovu, že se nenechá přesvědčit svými smysly? Bude v kritické chvíli spoléhat výhradně a jedině na Bibli?

KAPITOLA 10

VELKÉ VYSVOBOZENÍ

Až bude zrušena ochrana, kterou dnes poskytují státní zákony lidem respektujícím Boží zákon, vznikne současně v různých zemích hnutí usilujících o jejich likvidaci. Až se přiblíží nařízením stanovená doba, lidé se spojí, aby jim jedné noci zasadili rázný úder, který umlčí projevy nesouhlasu a kritiky.

Lidé věrní Bohu – někteří ve vězeňských celách, jiní v osamělých lesních a horských úkrytech – budou Pána prosit o Boží ochranu, zatímco skupiny vojáků, podněcované padlými anděly, se je budou snažit zničit. Právě ve chvíli největšího nebezpečí Bůh zakročí: „Dáte se do zpěvu jako v noci, kdy se zasvěcuje svátek, srdce se naplní radostí jako tomu, kdo jde ... na Hospodinovu horu, ke Skále Izraele. Hospodin se ohlásí svým velebným hlasem, dá pocítit svou dopadající paži v prudkém hněvu, v plameni šířajícího ohně, blýskáním a průtrží mračen a kamenným krupobitím“ (Iz 30,29.30).

Houfy zlých lidí se budou chtít vrhnout na své oběti, když v tom znenadání padne na zemi hustá, černá mlha, temnější než noc. Pak se na nebi objeví duha a bude se zdát, že obepíná hloučky modlících se lidí. Rozzuřené davy se náhle zastaví. V tom okamžiku upustí od svých vražedných záměrů

a v děsivé předtuše se budou chtít skrýt před pronikavou září tohoto znamení Boží smlouvy.

Věřící uslyší jasný hlas: „Pohleďte!“ Vzhlednou vzhůru jako kdysi Štěpán, raný křesťanský mučedník, a uvidí Boží slávu a Syna člověka sedícího na Božím trůnu (srov. Sk 7,55.56). Na Jeho těle postřehnou známky Jeho pokoření a uslyší Jeho prosbu: „Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já“ (J 17,24). Znovu zazní vítězoslavný hlas: „Přicházejí! Svatí, nevinní a neposkvrnění. Zachovali mé slovo a vytrvali.“

PŘICHÁZÍ VYSVOBOZENÍ

Když nadejde půlnoc, mocný Bůh vysvobodí svůj lid. Objeví se slunce, které se naplno rozzáří a v rychlém sledu se budou ukazovat znamení a divy. Bezbožní budou tyto výjevy sledovat s hrůzou a zděšením, spravedliví lidé však poznají znamení svého vysvobození. Uprostřed rozbouřeného nebe se objeví zářivý bod – místo nepopsatelného jasu, odkud zazní Boží hlas připomínající zvuk valící se vody, a prohlásí: „Stalo se!“ (Zj 16,17).

Tento hlas otřese nebem i zemí. Nastane „hrozné zemětřesení, jaké nebylo, co je člověk na zemi“ (Zj 16,18). Rozervané skály budou padat na všechny strany. Moře se bude vzdouvat, ječivé svištění uragánu bude připomínat hlas ničivých démonů. Na mnoha místech zemského povrchu se objeví pukliny. Bude to vypadat, jako by se země hroutila v základech. Přístavy, které se bezbožností podobaly Sodomě, pohltní rozběsněné moře. „Bůh se rozpomenul na veliký Babylón a dal mu pít z poháru vína svého trestajícího hněvu“ (Zj 16,19). Veliké kroupy způsobí nesmírnou spoušť. Nejpyšnější města se ocitnou v troskách. Nádherné paláce, kvůli nimž mnozí velikáni

obětovali své majetky, se jim zhroutí před očima. Zdi věznic se rozestoupí a Boží věrní vyjdou na svobodu.

Hroby se otevrou a „mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze“ (Da 12,2). Také „ti, kdo ho probodli“ (Zj 1,7), kdo se vysmívali smrtelnému Kristovu zápasu, i nejzarputilejší odpůrci Jeho evangelia – ti všichni budou vzkříšeni, aby viděli, jakou odplatu dostanou věrní a poslušní.

Z nebe budou šlehat oslnivé blesky a celá země bude v jednom ohni. Dunění hromu přehluší tajemné a hrůzu nahánějící hlasy, které budou ohlašovat úděl bezbožných. Všichni, kdo s opovržením a s pocitem jasné převahy krutě pronásledovali ty, kdo zachovávali Boží přikázání, se budou třást strachy. Padlí andělé se v hrůze roztřesou a lidé budou žebrot o milost.

DEN PÁNĚ

Prorok Izajáš řekl: „V onen den člověk předhodí potkanům a netopýrům své bůžky stříbrné i bůžky zlaté, které mu vyrobili, aby se jim klaněl. Zaleze do skalních rozsedlin a do strží ve skaliskách ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností, až povstane, aby nahnal zemi strach“ (Iz 2,20.21).

Lidé, kteří pro Ježíše Krista obětovali úplně všechno, jsou nyní v bezpečí. Před světem i tváří v tvář smrti dosvědčili svou věrnost Spasiteli, který za ně zemřel. Jejich tváře, ještě před chvílí bledé a vyhublé, se nyní rozzáří úžasem a z jejich úst zazní chvalozpěv: „Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. Ať si jejich vody hučí, ať se pění, ať se hory pro jejich zpupnost třesou!“ (Ž 46,1–3).

Zatímco k nebi budou stoupat projevy chvály, vděčnosti a důvěry v Boha, bude z otevřených bran zářit sláva nebeského města. Pak se na obloze ukáže ruka držící dvě kamenné desky. Boží spravedlivý zákon, který byl lidem dán na hoře Sínaj, bude představen jako měřítko soudu. Slova budou tak zřetelná, že je bude moci přečíst každý. Paměť se oživí, z lidských myslí se vytratí temné a falešné nauky.

Není možné popsat, jaká hrůza a zoufalství dolehne na ty, kteří ignorovali Boží požadavky. Přízeň světa jim byla milejší – a proto nerespektovali požadavky zákona a učili druhé, že je mohou přestupovat. Nyní budou odsouzeni zákonem, kterým pohrdali. Bude jim naprosto jasné, že se nemají na co vymlouvat. Nepřátelé Božího zákona pak nově pochopí, co je pravda a povinnost. Příliš pozdě však poznají, na jak vratkém základu stavěli. Zjistí, že bojovali proti Bohu. Náboženští učitelé vedli lidi do záhuby, přestože tvrdili, že je vedou do Božího ráje. Jak velká je odpovědnost představitelů a duchovních různých církví a jak hrozné následky přinese jejich nevěra!

KRÁL KRÁLŮ PŘICHÁZÍ

Z nebe zazní Boží hlas oznamující den a hodinu druhého příchodu Ježíše Krista. Boží lid si jej vyslechne s pohledem, ve kterém se bude zrcadlit Boží sláva. Krátce nato se na východě objeví malý černý obláček. Bude to oblak, který obklopuje Spasitele. V uctivém tichu bude Boží lid sledovat, jak se přibližuje k zemi, až z něj bude velký bílý oblak, jehož základem je sláva podobná stravujícímu ohni, nad nímž se klene duha úmluvy. Ježíš přijde jako mocný dobyvatel. Už ne jako „Muž bolesti“. Na cestě Jej bude doprovázet nespočetný zástup svatých andělů. Bude se zdát, že jich jsou „desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců“ (Zj 5,11). Pána života uvidí každý.

Jeho čelo bude zdobit diadém slávy. Jeho tvář bude jasnější než zář poledního slunce. „Na plášti a na boku má napsáno jméno: KRÁL KRÁLŮ A PÁN PÁNŮ“ (Zj 19,16).

Král králů bude sestupovat na oblaku, zahalen do ohnivých plamenů. Země se bude před ním třást: „Přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň šířající, vichřice běsní kolem něho. Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem“ (Ž 50,3.4).

„Králové země i velmoži a vojevůdci, boháči a mocní – jak otrok, tak svobodný, všichni prchali do hor, aby se ukryli v jeskyních a skalách, a volali k horám a skalám: ‚Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým!‘ Neboť přišel veliký den jeho hněvu; kdo bude moci obstát?“ (Zj 6,15–17).

Utichne posměch, lživá ústa zmlknou. Není slyšet nic než modlitby a pláč. Bezbožníci prosí, aby je skály a hory pohřbily, aby se nemuseli setkat s Bohem, kterým pohrdali. Znají ten hlas, který proniká do uší mrtvých. Kolikrát je laskavě volal k pokání! Kolikrát ho slyšeli v úpěnlivých prosbách přítele, bratra, Vykupitele. Jak by si přáli, aby tento hlas nikdy dříve neslyšeli! Jeho hlas v nich vyvolává vzpomínky na výstrahy, kterými pohrdli, a na pozvání, jež odmítli.

Budou mezi nimi lidé, kteří se posmívali Ježíši Kristu v Jeho ponížení. Ten řekl: „Užříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými“ (Mt 26,64). Nyní ho vidí v Jeho slávě a uvidí ho sedět po Boží pravici. Bude tu stát nadutý Herodes, který se posmíval Ježíšovu královskému titulu. Budou tu stát vojáci, kteří mu vložili na hlavu trnovou korunu a do ruky mu dali třtinu jako žezlo, budou tu ti, kdo se mu s rouháním klaněli, kdo po Pánu života plivali. Nyní se budou snažit utéct z Jeho přítomnosti. Lidé, kteří zatloukali

hřeby do Jeho rukou a nohou, budou nyní hledět na Jeho jizvy s hrůzou a výčitkami.

S hrozivou přesností si nyní kněží a představitelé lidu vzpomenou na to, co se odehrálo na Golgotě – jak se ďábelsky radovali, potrásali hlavami a volali: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže“ (Mt 27,42). Hlasitěji než křik „Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“, který se nesl ulicemi Jeruzaléma, se bude nyní ozývat zoufalý nářek: „Je to Boží Syn!“ Budou chtít utéct z přítomnosti Krále králů.

V životě všech lidí, kteří odmítají evangelium, přicházejí chvíle, kdy se probouzí jejich svědomí, kdy v srdci cítí chvilkovou lítost. Co je to ale v porovnání s výčitkami, které pocítí v tento den! S hrůzou budou poslouchat radostné volání vykoupených: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naděje a on nás spasil“ (Iz 25,9).

VZKŘÍŠENÍ BOŽÍHO LIDU

Hlas Božího Syna zavolá mrtvé věřící z jejich hrobů. Mrtví na celé zeměkouli uslyší Jeho hlas a ožijí; velký zástup ze všech ras, kmenů, národů a jazyků. Vyjdou z vězení smrti oděni nesmrtelnou slávou a zvolají: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ (1K 15,55).

Všichni vyjdou ze svých hrobů tak velcí, jak velcí do nich byli uloženi. Všichni však vstanou se svěžestí a silou věčného mládí. Ježíš Kristus přišel, aby obnovil ztracené. Naše obyčejná těla přetvoří podle své oslavené podoby. Naše smrtelná, pomíjitelná těla, zbavená pŕvabu a zasažená hříchem, se znovu stanou dokonalými, krásnými a nesmrtelnými. Všechny vady a nedostatky zůstanou v hrobě. Vykoupení „porostou“ (Mal 4,2 – PBK) tak, že dosáhnou plné postavy lidského rodu v jeho původní podobě. Poslední důsledky hříchu

budou odstraněny a tělo, duch i duše Kristových věrných budou dokonalým obrazem jejich Pána.

Žijící spravedliví budou proměněni „naráz, v okamžiku“ (1K 15,52). Až zazní Boží hlas, stanou se nesmrtelnými a spolu se vzkříšenými vykoupenými budou uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. Andělé „shromáždí vyvolené od čtyř úhlů světa, od jedněch konců nebe ke druhým“ (Mt 24,31). Andělé přinesou malé děti jejich matkám. Přátele, které smrt dávno rozdělila, se znovu setkají, aby se už nikdy neodloučili, a s radostným zpěvem budou společně stoupat do Božího města.

DO SVATÉHO MĚSTA

Každý z nespočetného zástupu vykoupených bude hledět na Ježíše. Všichni spatří slávu toho, jehož „vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem“ (Iz 52,14). Ježíš svou vlastní rukou vloží korunu slávy na hlavu každého vítěze. Pro každého bude připravena koruna, která ponese jeho „nové jméno“ (Zj 2,17) a nápis „Svatost Hospodinu“. Každý dostane palmu vítězství a třpytící se harfu. Když pak velící andělé udají tón, zazní z každé harfy krásná a bohatá melodie a lidé s vděčností budou chválit Boha. „Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – Jemu sláva i moc navěky“ (Zj 1,5,6).

Zástupy vykoupených se shromáždí před Svatým městem. Ježíš otevře doširoka brány a do města vstoupí lidé ze všech národů, kteří se drželi evangelia. Potom prohlásí: „Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa“ (Mt 25,34). Ježíš představuje Otci ty, které vykoupil svou krví, a říká: „Hle, já a děti, které mi

dal Bůh“ (Žd 2,13). „Zachovával jsem je ..., které jsi mi dal“ (J 17,12). Jak úžasná to bude chvíle, kdy věčný Otec pohlédne na vykoupené a uvidí svůj obraz. Nebude tam již prokletí hříchu. Člověk bude znovu žít v harmonii s Bohem!

Pro Spasitele to budou okamžiky radosti – vždyť v království slávy uvidí ty, které zachránil svým utrpením a ponížením. A vykoupení budou sdílet Jeho radost, když mezi zachráněnými uvidí ty, které přivedli ke Kristu svými modlitbami, svým vlivem a obětí lásky. Budou v srdci nesmírně potěšeni, protože zjistí, že ti, kdo byli díky nim vykoupeni, získali další a ti opět přivedli jiné.

SETKÁNÍ DVOU ADAMŮ

Až budou vykoupení uvítáni v Božím městě, rozezná se všude vítězoslavné chvalozpěvy. Blíží se chvíle setkání prvního a druhého Adama. Boží Syn čeká, až přijme praotce lidského rodu – bytost, kterou stvořil, která zhřešila a za jejíž hřích nese Spasitelovo tělo známky ukřižování. Když Adam uvidí jizvy po strašných hřebech, padne svému Pánu k nohám. Spasitel ho pozvedne a laskavě ho vybídne, aby se znovu podíval na svůj rajsý domov, z něhož musel na tak dlouho odejít.

Adamův život byl plný zármutku. Každý uschlý list, každé obětní zvíře, každá skvrna na čistotě člověka mu vždy připomínaly jeho hřích. Jeho muka z pocitů viny byla hrozná, když musel poslouchat výčitky, že má hřích na svědomí. Upřímně svého hříchu litoval a zemřel s nadějí na vzkříšení. Nyní, díky smíření v Ježíši Kristu, je Adam znovu uveden do rajského domova.

Uchvácený radostí znovu uvidí stromy, které měl kdysi tak rád – právě ty stromy, jejichž plody sám sbíral v době své nevinnosti. Pohlédne na vinné keře, které pěstoval vlastníma

rukama, na květiny, o které kdysi s láskou pečoval. Poznává obnovený ráj!

Spasitel ho zavede ke stromu života a nabídne mu k jídlu jeho ovoce. Adam uvidí v Božím ráji mnoho zachráněných členů své rodiny. Pak položí svou korunu k Ježíšovým nohám a padne do Vykupitelovy náruče. Chopí se své zlaté harfy a od nebeské klenby se odrazí vítězoslavný chvalozpěv: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení“ (Zj 5,12). Adamova rodina položí své koruny ke Spasitelovým nohám a v úctě se mu pokloní. Andělé plakali, když Adam padl do hříchu, a radovali se, když Ježíš otevřel hrob pro všechny, kdo uvěří v Jeho jméno. A nyní vidí, jak se dílo vykoupení dovršilo, a připojují své hlasy k chvalozpěvu.

Na „na skleněném moři, které vypadá, jako by bylo smíchané s ohněm,“ se shromáždí ti, „kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména“ (Zj 15,2). Sto čtyřicet čtyři tisíc bylo vykoupených, kteří zpívají „novou píseň, píseň Mojžíše a Beránka. Jen sto čtyřiačtyřicet tisíc vykoupených se může naučit této písni, protože je to píseň jejich života – života, jaký nikdo jiný neprožil (Zj 14,3; 15,3). „To jsou ti, kdo ... následují Beránka, kamkoli jde.“ Byli přeneseni ze země živí jako „první z lidstva ... Bohu a Beránkovi“ (Zj 14,4). Prošli dobou soužení, jaké svět nepamatuje od chvíle, kdy na zemi žijí lidé. Prožili úzkost Jákobova soužení a v samém závěru – když na zem dopadly poslední Boží rány – byli bez přímlovce. „Vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově“ (Zj 7,14). „V jejich ústech nebyla nalezena lež; proto jsou bez vady“ před Bohem (Zj 14,5). „Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim

neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí“ (Zj 7,16.17).

OSLAVENÍ VYKOUPENÝCH

Ve všech dobách opravdově věřící chodili „úzkou cestou“ a byli čištěni v „peci soužení“. Pro Ježíše Krista snášeli nenávist, pomluvy, odříkání a hořká zklamání. Na vlastní kůži poznali, jak zlý je hřích, jakou má moc, jaké přináší útrapy a pocity provinění. Nyní je jim odporný. Vědomí toho, jak nekonečnou obět přinesl Pán pro jejich záchranu, je pokoruje a v srdci naplňuje nesmírnou vděčností. Projevují mnoho lásky, protože jim bylo hodně odpuštěno (srov. L 7,47). Měli účast na Kristově utrpení, a proto mohou mít podíl na Jeho slávě.

Dědici Božího království přicházejí z chatrčí, věznic, popravišť, hor, pouští, jeskyní. Na zemi „trpěli nouzí, zakoušeli útisk a soužení“. Miliony věrných zemřely v opovržení, protože vytrvale odmítaly podvolit se satanu. Ale nyní už nejsou slabí, zarmoucení a utlačováni. Od této chvíle budou nosit šaty mnohem honosnější, než jaké kdy na sobě měli ti nejvznešenější lidé na zemi; budou nosit koruny, které jsou skvostnější, než jaké kdy měli na hlavě pozemští vládcové. Král slávy setřel slzy z jejich tváří. Vykoupení se spojí v čistém, příjemném a harmonickém chvalozpěvu. Celým nebem se rozezvučí píseň: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi“ (Zj 7,10). A všichni odpovídají: „Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků“ (Zj 7,12).

Zde na zemi pouze začínáme chápat úžasné téma vykoupení. S naším nedokonalým rozumem můžeme přemýšlet

o hanbě a slávě, o životě a smrti, o spravedlnosti a milosti, které se spojují v kříži. Ale i když své duševní síly napneme do krajnosti, vykoupení v jeho plném významu pochopit nedokážeme. Člověk není schopen plně pochopit nezměrnou hloubku zachraňující lásky. Vykoupení plně nepochopí plán záchrany ani tehdy, až „uzří tvář v tvář“ a „poznají plně, jako Bůh zná je“. Po celou věčnost budou vždy v novém úžasu a údivu odhalovat stále nové a nové skutečnosti. I když skončí pozemské starosti, bolesti i pokušení a budou odstraněny jejich příčiny, Boží lid si bude vždy jasně uvědomovat, kolik stála jejich záchrana.

Po celou věčnost budou vykoupení přemýšlet a zpívat o Kristově kříži. V oslaveném Kristu budou vidět Krista ukřižovaného. Nikdy nezapomenou, že Vládce nebes se ponížil, aby pozvedl člověka padlého do hříchu, že snášel trest a hanbu za hřích, ani to, že před ním Otec skryl svou tvář, až mu bída ztraceného světa zlomila srdce a ukončila Jeho život. Stvořitel všech světů odložil svou slávu z lásky k člověku – to bude ve vesmíru trvale vzbuzovat obdiv a úctu. Až se zástupy zachráněných budou dívat na svého Vykupitele a poznají, že Jeho království je bez konce, budou nadšeně jásat: „Čest a sláva Beránkovi, který se obětoval a smířil nás s Bohem svou nejdražší krví!“

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Poznáme, že nekonečně moudrý Bůh nemohl vytvořit plán pro naši záchranu bez oběti svého Syna. Odměnou za tuto obět mu je radost, že zemi budou obývat vykoupené, svaté, šťastné a nesmrtelné bytosti. Tak velká je hodnota každého člověka, že je to pro Otce dostatečným zadostiučněním za zaplacenou cenu. Také Ježíš Kristus pocítí uspokojení, když uvidí plody své velké oběti.

KAPITOLA 11

VÍTĚZSTVÍ LÁSKY

Po skončení období jednoho tisíce let¹⁷ se Ježíš Kristus opět vrátí na zem. Bude ho doprovázet zástup vykoupených lidí a andělů. Prikáže bezbožným mrtvým, aby vstali a přijali svůj rozsudek. Povstanou tak nespočetní jako zrnka písku na mořském břehu a ponесou stopy nemoci a smrti. Budou tak rozdílní od těch, kdo vstali při prvním vzkříšení!

Zraky všech se obrátí, aby pohlédly na slávu Božího Syna. Zástup bezbožných lidí jako jeden muž zvolá: „Požehnaný, kdo přichází ve jménu Páně!“ (Mt 23,39). Tato slova však nejsou vyřčena z lásky; to síla pravdy je vynutí z neochotných úst. Jak bezbožní odešli do svých hrobů, tak z nich vycházejí se stejným nepřátelstvím vůči Kristu, se stejným postojem vzpoury. Nedostanou už další dobu milosti, aby mohli napravit chyby svého života.

Prorok napsal: „V onen den stanou jeho nohy na hoře Olivové... Olivová hora se rozpoltí vpůli“ (Za 14,4). Když nový Jeruzalém sestoupí z nebe ve své oslňující nádheře, spočine

¹⁷ To je milénium, popsané v Bibli ve Zjevení 20,1–6 a v knize Velký spor věků v kapitole 41.

na připraveném místě a Kristus se svým lidem a anděly vstoupí do Svatého města.

Když byl satan zbaven své moci a nemohl provádět své klamné dílo, byl vládce zla nešťastný a skleslý. Ale poté, co bezbožníci vstanou z mrtvých a on uvidí, kolik lidí má na své straně, jeho naděje ožije a rozhodne se, že svůj boj proti Bohu nevzdá. Povolá pod svůj prapor všechny zástupy ztracených lidí. Tím, že odmítli Krista, přijali vládu původce vzpoury a jsou připraveni vykonat jeho rozkazy. Ještě i pak bude jednat po vzoru své první lsti a nepřizná, že je satanem. Bude tvrdit, že je vládce, kterému svět právem patří a jehož dědictví mu bylo nezákonně odňato. Svým oklamaným následovníkům se představí jako zachránce, bude je ujišťovat, že z hrobů je vyvedla jeho moc. Ze slabých udělá silné a všem vdechne svou energii. Navrhne, že je povede do bitvy, aby se zmocnili Božího města. S ďábelskou radostí bude ukazovat na nesčetné miliony lidí, kteří byli vzkříšeni z mrtvých, a prohlásí, že jako jejich vůdce město dobude a znovu získá svůj trůn a své panství.

V onom ohromném davu budou příslušníci dlouhověkových generací, které žily před potopou, muži statných postav a bystrého rozumu, jejichž podivuhodná díla vyvolávala obdiv světa, ale jejichž krutost a zlé záměry přiměly Boha, aby je navždy vymazal ze svého stvoření. Budou mezi nimi králové a vojevůdci, kteří nikdy nebyli poraženi v boji. Smrtí se nezměnili. Když vstanou z hrobu, bude je ovládat stejná touha po dobývání, jaká je ovládala, když umírali.

ZÁVĚREČNÝ ÚTOK PROTI BOHU

Satan se bude radit s těmito udatnými válečníky. Dojdou k přesvědčení, že v Božím městě je v porovnání s nimi málo

obyvatel a že je tedy mohou dobýt. Obratní řemeslníci zhotoví zbraně, vojenští velitelé zorganizují zástupy bojovníků do oddílů.

Nakonec zazní rozkaz k útoku a nespočetné vojsko vyrazí vpřed. Bude to vojsko, jakému se nemohou vyrovnat ani všechny armády dohromady, jaké kdy byly na zemi. Vojsko povede satan, za ním půjdou králové a válečníci. Sevřené šiky se s vojenskou přesností dají do pohybu – po rozpukané a nerovné zemi zamíří k Božímu městu. Na rozkaz Ježíše Krista budou brány nového Jeruzaléma uzavřeny a satanovo vojsko se bude připravovat k útoku.

Pak se Ježíš Kristus znovu ukáže svým nepřátelům. Vysoko nad městem na podestě ze zářícího zlata se objeví trůn. Na trůn se posadí Boží Syn a kolem něho se shromáždí obyvatelé Jeho království. Sláva věčného Otce zahálí Syna; zář Jeho přítomnosti pronikne až za brány a zaplaví celou zemi svým jasem.

Nejbližší trůnu budou stát lidé, kteří kdysi horlili pro satanovu věc, byli však „vychváćeni jako oharek z ohně“ a následovali svého Spasitele s hlubokou vnitřní oddaností. Vedle nich budou stát ti, kdo si vypěstovali dokonalou povahu v prostředí klamu a nevěry, kdo dodržovali Boží zákon i tehdy, když jej svět prohlašoval za neplatný, a dále miliony těch, kdo byli ve všech dobách mučeni pro svou víru. Za nimi bude stát „tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků ... oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou“ (Zj 7,9). Jejich boj skončil, zvítězili. Palmová ratolest v jejich rukou je symbolem vítězství, bílé roucho znakem neposkvrněné Kristovy spravedlnosti, kterou nyní mohou sdílet se Synem Božím.

ROZSUDEK VYNESENÝ PROTI VZBOUŘENCŮM

Před shromážděnými obyvateli země i nebe se uskuteční závěrečná korunovace Božího Syna. A pak, obdařen nejvyšší vládou a mocí, vynese Král králů rozsudek nad těmi, kdo přestupovali Jeho zákon a utlačovali Jeho lid. „A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách“ (Zj 20,11.12).

Jakmile Ježíš pohlédne na bezbožné, všichni si připomenou každý hřích, kterého se kdy dopustili. Uvědomí si, kde sešli z cesty svatosti. Svůdná pokušení, která podporovali tím, že si libovali v hříchu, Boží poslové, kterými pohrdli, varování, která odmítli, nabídky milosti, které jejich vzpurná, zatvrzelá srdce zavrhl – to všechno uvidí jakoby napsané ohnivým písmem.

Nad trůnem se ukáže kříž a jako v panoramatu se objeví výjevy Adamova pádu a všechna dějství plánu vykoupení. Narození Spasitele v prostých poměrech, Jeho život v prostotě, Jeho křest v Jordánu, Jeho půst a pokoušení na poušti, Jeho veřejné působení, při němž lidem přinesl Boží požehnání, dny naplněné činy lásky a milosrdenství, noci modliteb v horách, intriky závisti a zloby, kterými mu odpláceli za Jeho dobrodiní, Jeho tajemný duševní zápas v Getsemanské zahradě, kdy na něj dolehly hříchy celého světa, zrada, jíž byl vydán napospas běsnící lůze, události oné hrůzné noci – vězeň nekladoucí odpor, opuštěný svými učedníky, přivedený před soud v paláci velekněze, v soudní síni Piláta, před zbabělým Herodem, vystavený posměchu, urážkám

a mučení a pak odsouzený na smrt – to všechno bude živě zobrazeno.

A pak se před rozechvělým davem objeví poslední výjevy – tichý Trpitel kráčející cestou na Golgotu, Vládce vesmíru přibíjený na kříž, kněží a rabíni posmívající se Jeho smrtelnému zápasu, nadpřirozená tma provázející okamžik, kdy Vykupitel světa odevzdal svůj život.

Hružná podívaná se odvíjí přesně podle skutečnosti. Satan a jeho stoupenci nemají sílu se odvrátit od podívané na své vlastní dílo. Každý účastník si připomene to, co vykonal. Herodes, který nechal vyvraždit nevinné betlémské děti, podlá Herodias, která nese vinu za smrt Jana Křtitele, slabý, servilní Pilát, posmívající se vojáci, rozběsněný dav, který volal: „Jeho krev na nás a na naše děti!“ – všichni se budou marně snažit skrýt se před vznešeností Kristovy tváře, zatímco vykoupení budou klást své koruny ke Spasitelovým nohám a budou volat: „Zemřel za mne!“

Nero, ztělesněná neřest a krutost, tam bude hledět na radost a jásot těch, jejichž utrpení mu působilo ďábelské potěšení. Bude tam jeho matka, aby viděla výsledek svého působení; aby viděla, jak špatné vášně – které povzbuzovala svým vlivem a příkladem – přinesly ovoce v zločinech, které vzbuzovaly hrůzu světa.

Budou tam římsí kněží a preláti, kteří tvrdili, že jsou Kristovými vyslanci, ale proto, aby ovládli svědomí lidí, používali mučidla, vězení a hranice. Budou tam také pyšní papežové, kteří se vyvyšovali nad Boha a opovážili se změnit zákon Nejvyššího. Tito falešní církevní otcové se budou muset zodpovídat Bohu. Příliš pozdě zjistí, že Všemědoucí bere svůj zákon vážně. Tam poznají, že Kristus ztotožňuje své zájmy se zájmy svého trpícího lidu.

Celý bezbožný svět bude stát před Božím soudem obviněný z velezrady proti Boží vládě. Nikdo nebude obviněné hájit – nemají se čím omluvit; a Pán nad nimi vynese rozsudek věčné smrti.

Bezbožní poznají, o co se připravili svou vzpourou proti Bohu. „To všechno jsme mohli mít,“ budou volat odsouzení. „Jak jsme byli zaslepení! Vyměnili jsme pokoj, štěstí a čest za bídu, hanbu a zoufalství.“ Všichni uznají, že byli z nebe vyloučeni po právu, protože celým svým životem vlastně prohlašovali: „Nechceme, aby tento člověk (Ježíš) nad námi vládl“ (srov. L 19,14).

SATAN PORAŽEN

Jako ve snách budou bezbožní sledovat korunovaci Božího Syna. V Jeho rukou uvidí desky Božího zákona, jehož zásadami pohrdli. Budou svědky údivu a nadšení spasených, jejich oslavování Ježíše Krista, a když zpěvy dolehnou až k zástupům shromážděným před městem, všichni zvolají: „Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů!“ (Zj 15,3). Pak padnou na zem a pokloní se Knížeti života.

Satan bude jako ochromený. Kdysi byl cherubem ochráncem a teď bude vzpomínat, jak mnoho ztratil! Z rady, ve které si ho kdysi vážili, byl provždy vyloučen. V Otcově blízkosti vidí teď někoho jiného – anděla vznešené postavy a vzhledu. Satan ví, že na tom místě mohl stát on sám.

Bude vzpomínat na domov své nevinnosti a čistoty, po koje a štěstí, které prožíval, dokud se nezačal bouřit. Bude hodnotit výsledky svého působení: nepřátelství mezi lidmi, celková devastace života, pády trůnů, výtržnosti, spory a revoluce. Vypráví si, jak se trvale snažil mařit dílo Ježíše Krista. Když pohlédne na výsledek svého snažení, uvidí jen úpadek

a zkázu. Již nesčetněkrát zakusil během velkého sporu porážku, kdy byl donucen se vzdát.

Původce vzpoury se vždy snažil dokázat, že vzpouru zavinila Boží vláda. Svedl ohromné zástupy, aby přijaly jeho výklad velkého dějinného zápasu. Dlouhá staletí vydával tento vůdce spiknutí lež za pravdu. Nyní však nadešla chvíle, kdy každý uvidí satanovu minulost i jeho povahu. Svým posledním velkým pokusem svrhnout Krista z trůnu, zahubit Boží lid a dobýt Boží město se tento podvodník plně odhalí. Ti, kdo se k němu přidali, zjistí, že jeho věc je na prostu ztracená.

Satan pochopí, že se vyřadil z nebe vědomou vzpourou. Všechny své schopnosti vycvičil pro boj proti Bohu. Nebeský pokoj, soulad a čistota by mu působily hrozná muka. Skloní se a uzná, že rozsudek, který byl nad ním vynesena, je spravedlivý.

Nyní byly objasněny všechny skutečnosti týkající se velkého sporu – jeho pravdy i klamu. Celý vesmír uviděl následky porušování Božího zákona. Dějiny hříchu budou po celou věčnost důkazem, že štěstí všech stvořených bytostí je na existenci Božího zákona závislé. Celý vesmír, jak věrný, tak i odbojný, jednohlasně zvolá: „Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.“

Nastala hodina, kdy Kristus bude oslaven nad všechna jména. Pro budoucí radost – aby mohl přivést k slávě mnoho synů a dcer – vytrpěl kříž. Pohlédne na vykoupené, kteří budou proměněni k Jeho obrazu. Uvidí v nich výsledek svého úsilí a to mu bude zadostiučiněním (Iz 53,11). Poté hlasem, který uslyší každý, jak spravedlivý, tak i bezbožný, pronese slova: „Pohleďte, tyto jsem vykoupil svou krví! Pro ně jsem trpěl, pro ně jsem zemřel.“

NÁHLÝ KONEC BEZBOŽNÝCH

Satanova povaha se nezměnila. Jako mohutný příboj se v něm znovu vzedme hluboký vzdor. Rozhodne se, že se nevzdá, a ještě naposledy zoufale zaútočí proti Vládcí nebes. V té chvíli však už nikdo z nespočetných milionů, které kdysi svedl do vzpoury, jeho vládu neuznává. Bezbožné lidi zachvátí stejná nenávist, jakou má satan, ale bude jim zřejmé, že jejich případ je beznadějný.

Od Boha z nebe sestoupí oheň. Země se otevře a z každé propasti vyšlehnou stravující plameny. I skály budou hořet. Živly se silným horkem roztaví, země také a vše, co je na ní, shoří (2Pt 3,10). Zemský povrch se změní v jednolitou žhoucí tekutou hmotu – v obrovské vroucí ohnivě moře. Je to „den Hospodinovy pomsty, rok odplaty v soudní při Siónu“ (Iz 34,8).

Bezbožní dostanou odplatu „podle svých skutků“. Satan bude trpět nejen za svou vzpouru, ale i za všechny hříchy, k jejichž spáchání svedl Boží lid. V očistných plamenech tak nakonec zahynou všichni, kdo se rozhodli pro zlo – satan jako původce zla i všichni jeho následovníci. Trest za přestoupení zákona na ně dopadne v plné míře, požadavkům spravedlnosti bude učiněno zadost. Satanovo dílo zkázy navždy skončí. Nyní budou stvořené bytosti navždy zbaveny jeho pokušení.

Zatímco zemi zachvátí ničivý oheň, budou vykoupení bezpečně ukryti ve Svatém městě. Pro bezbožné je Bůh stravujícím ohněm, kdežto pro svůj lid je štítem (srov. Zj 20,6; Ž 84,12).

NÁŠ KONEČNÝ DOMOV

„Viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly“ (Zj 21,1). Oheň, který stráví bezbožné, očistí

zemi. Odstraní každou stopu prokletí. Žádné věčně planoucí peklo nebude vykoupeným připomínat strašné následky hříchu.

PŘIPOMÍNKA NÁSLEDKŮ HŘÍCHU

Zůstane jediná připomínka: náš Vykupitel navždy ponese stopy po svém ukřižování, jediné stopy krutého díla, které působí hřích. Rány Golgoty budou trvalým, věčným svědectvím Jeho pocty a Jeho moci.

Ježíš Kristus své učedníky ujistil, že jim připraví přlíbytky v Otcově domě. Slovy nelze popsat odměnu, která čeká spravedlivé. Pochopí ji jen lidé, kteří ji zakusí. Rozum smrtelného člověka nemůže pojmut slávu Božího ráje!

Bible označuje dědictví spasených slovem „vlast“ (Žd 11,14–16). Nebeský Pastýř tam zavede své věrné k pramenům živých vod. Budou tam věčně proudící toky, průzračné jako křišťál, a stromy rostoucí na jejich březích budou na cesty, připravené pro vykoupený lid, vrhat blahodárný stín. Rozsáhlé nížiny tam budou stoupat ke krásným pahorkům a malebná horstva se budou skvět ve svém majestátu. V pokojných rovinách, při živých tocích najde Boží lid, který byl na světě tak dlouho poutníkem a cizincem, svůj domov.

„Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný... Co svýma rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují“ (Iz 65,21.22). Tam „poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkvete kvítím“ (Iz 35,1). „Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát ... a malý hoch je bude vodit. ... Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře“ (Iz 11,6.9).

V nebeském prostředí nemůže existovat bolest. Nebudou tam slzy, pohřební průvody. „A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“ (Zj 21,4). „Nikdo z obyvatel neřekne: ‚Jsem nemocen.‘ Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost“ (Iz 33,24).

Bude tam nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové země. „Jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál“ (Zj 21,11). „Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu“ (Zj 21,24). „Příbytek Boží uprostřed lidí; Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi“ (Zj 21,3).

V Božím městě „nebude noci“ (Zj 22,5). Nikdo nebude potřebovat odpočinek. Budeme stále cítit svěžest jitra, které nikdy neskončí. Sluneční svit bude nahrazen světlem, které nebude nepříjemně oslňovat, nýbrž svým jasným mnohonásobně předčí polední světlo. Vykoupení budou žít v slávě věčného dne.

„Chrám jsem v něm nespatril: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek“ (Zj 21,22). Boží lid bude obdařen výsadou osobně se stýkat s Otcem a Synem. Nyní vidíme podobu Boha jen jakoby v zrcadle, potom ho však uvidíme tváří v tvář.

VÍTĚZSTVÍ BOŽÍ LÁSKY

Láska a soucit, které Bůh vložil do lidského srdce, se v nebi projeví ve vší plnosti a ušlechtilosti. Ryzí společenství se svatými bytostmi a s těmi, kdo byli ve všech dobách Bohu věrni, svatá pouta, která spojují „každý nebeský i pozemský rod“ (Ef 3,15) – to všechno bude přispívat ke štěstí vykoupených.

Lidé obdaření nesmrtelností tam budou nadšeně rozjímat nad zázraky stvořitelské moci a tajemstvím zachraňující

lásky. Budou mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možné realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejvznešenější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možné zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové skutečnosti, které bude možné odhalovat, nové úkoly, které budou rozvíjet rozumové, duševní i tělesné síly.

Budou zpřístupněny všechny poklady vesmíru. Neomezení smrtelností lidé poletí na vzdálené světy. Děti země se radostně a s nadšením připojí k radosti a moudrosti neпадlých bytostí. Budou mít přístup k vědění a poznání, které bylo nashromážděno během dlouhých let rozjímání a hloubání o Boží stvořitelské moci. Nezkresleně budou pozorovat slávu stvoření – slunce, hvězdy a hvězdné systémy –, jak všechny ve stanoveném řádu krouží kolem Božího trůnu.

Léta věčnosti budou postupně přinášet stále bohatší poznání Boha a Ježíše Krista. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat Jeho charakter. Když jim Ježíš bude postupně odhalovat tajemství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, pocítí vykoupení ještě větší lásku a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalo zpěvu.

„A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: ‚Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!‘“ (Zj 5,13).

Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, prou-

dí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.

VELKÉ DRAMA VĚKŮ

*Vývoj křesťanství a vize
budoucnosti*

Ellen Gould Whiteová

Tato mimořádná kniha sleduje vývoj křesťanství v posledních dvou tisíciletích světových dějin. Provádí čtenáře obdobím pronásledování, evropskou reformací i duchovním obrozením, kterým prošla Amerika na počátku 19. století. Jednotlivé události i základní smysl historie jsou nazírány z perspektivy „velkého dějinného sporu“ mezi dobrem a zlem neboli mezi Bohem a jeho odpůrcem.

Značná pozornost je v knize věnována prorockému výhledu – závěrečným dramatickým událostem lidských dějin, jak je předznamenávají jedinečná biblická proroctví. Těžiště celé knihy však směřuje ke starodávné naději, se kterou žili a ke které se upínali lidé všech věků.

Konečná vize končí překvapivým východiskem pro celou naši planetu, která se potýká s problémy, jež jsou běžnými přirozenými prostředky neřešitelné. Knihu si můžete zdarma stáhnout na www.velkanadeje.cz.

TOUHA VĚKŮ

Příběh Ježíše z Nazareta

Ellen Gould Whiteová

Kniha *Touha věků* je právem považována za vrcholné literární dílo americké spisovatelky Ellen Gould Whiteové. Autorka v ní jedinečným způsobem představuje život a dílo osobnosti, která zásadně ovlivnila historii lidstva – Ježíše z Nazareta. Jeho život má dodnes vliv na naše myšlení, historii, kulturu i umění, ale především na naši morálku a etické postoje. Jeho učení vycházející ze starožidovských spisů se stalo základem právních systémů a ovlivnilo i hospodářský rozvoj všech zemí, do kterých křesťanství proniklo.

I přes nesporný historický dopad Ježíšova vystoupení zůstává jeho postava zahalena nejedním tajemstvím. Nikdo neměl tolik následovníků, ale také tolik pronásledovatelů. I když téměř každý z nás o Ježíši něco slyšel, máme jen málokdy možnost dostat se k tak uceleným informacím, které nabízí tato kniha. Je vydávána v mnoha zemích a v mnoha jazycích ve statisícových nákladech, a řadí se tak k nejslavnějším dílům o Ježíši z Nazareta.

STŘEDISKO KORESPONDENČNÍCH KURZŮ

Středisko korespondenčních kurzů vzniklo s cílem nabídnout veřejnosti hodnotné informace a přispět tím k tělesnému, duševnímu, sociálnímu a duchovnímu rozvoji jednotlivců i široké veřejnosti.

Nabídka kurzů

☞ GLOBÁLNÍ PROBLÉMY

Kam spěje lidstvo? Přežije naše modrá planeta? Naplní se nejčernější scénáře budoucnosti, nebo v hodině dvanácté zasáhne Bůh? Při studiu korespondenčního kurzu „Globální problémy“ chceme společně hledat čestné odpovědi na tyto a další životně důležité otázky. Kurz má 9 lekcí. Můžete využít internetovou verzi nebo si objednat doručování poštou.

☞ IMPULZY ŽIVOTA

Korespondenční a internetový kurz, který Vás seznámí s obsahem světového bestselleru – Bible. Ve 28 lekcích získáte základní přehled o tom, co Bible obsahuje. Kurz slouží k prvnímu seznámení se s Biblí a vírou.

☞ OBJEVY V BIBLI

Tento internetový kurz obsahuje 24 lekcí, které objasňují biblický pohled na zajímavá témata – např: Poznej svou budoucnost!, Skutečně končí všechno smrtí?, Tajemství vyslyšené modlitby.

☞ ZVLÁDEJ SVŮJ ŽIVOT

Korespondenční kurz o tom, jak získat nadhled nad životem.
Obsahuje 7 lekcí.

☞ HARMONICKÁ RODINA

Kurz o tom, jak si vytvořit příjemné rodinné zázemí.

Kontakt

Středisko korespondenčních kurzů

Kopaniny 11

709 42 Ostrava – Mariánské Hory

tel. 596 635 730

skk@casd.cz

www.skk.cz

Velká naděje

ELLEN GOULD WHITEOVÁ

Vydal Advent-Orion, spol. s r. o.

Roztocká 5, Praha 6

www.advent-orion.cz

Grafická úprava a sazba Robert Prokopec

Foto na obálce istockphoto.com

Vydání první, Praha 2012

Vytiskla tiskárna Bohumil Jedlička, Orličky

ISBN 978-80-7172-860-3

V průběhu života si každý může povšimnout, že svět zachvátil konflikt mezi dobrem a zlem. Z toho, co vidíme ve zprávách, se zdá, že zlo vítězí. Denně slyšíme o nemocech, válkách, nezaměstnanosti a ekologických haváriích.

Média zaznamenávají, co se děje, ale tato kniha odhaluje, proč tomu tak je. Najdete v ní také nástin toho, co se bude dít dál. Tento pohled do budoucnosti je založen na zdroji, který ve svých proroctvích nikdy neklamal – na Bibli.

Konflikt mezi dobrem a zlem se blíží k dramatickému vyvrcholení, které bude mít vliv na každého člověka na této planetě. I vy můžete přijmout naději předanou světu jeho Tvůrcem. Je na vás, zda budete stát na straně vítězů.